

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-04164/20-6

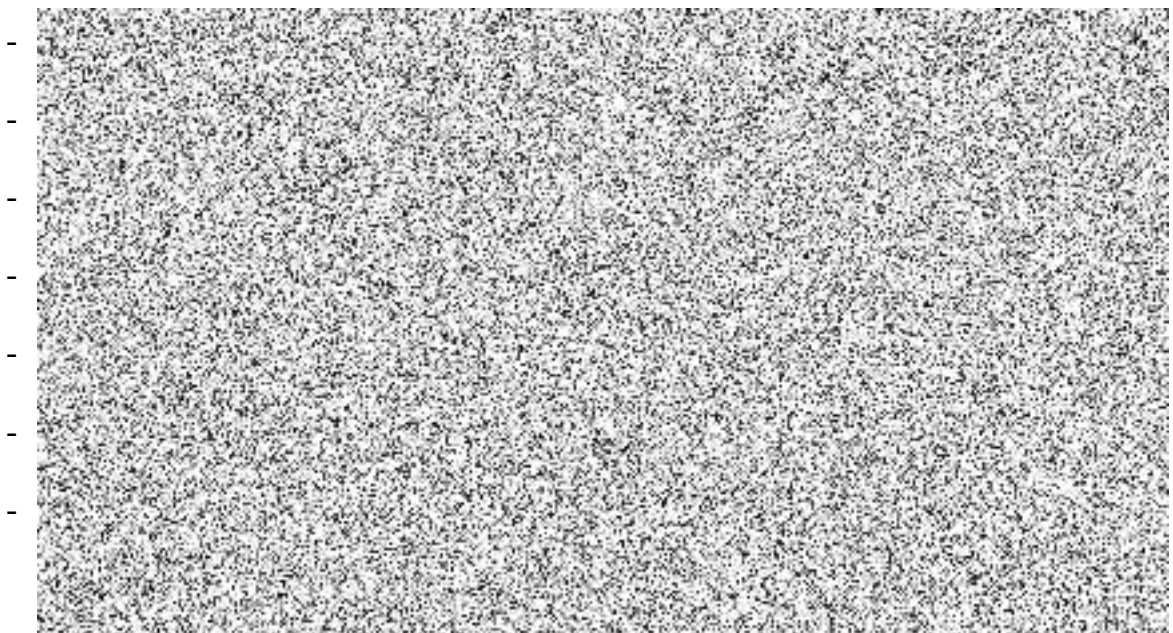
ROZHODNUTÍ

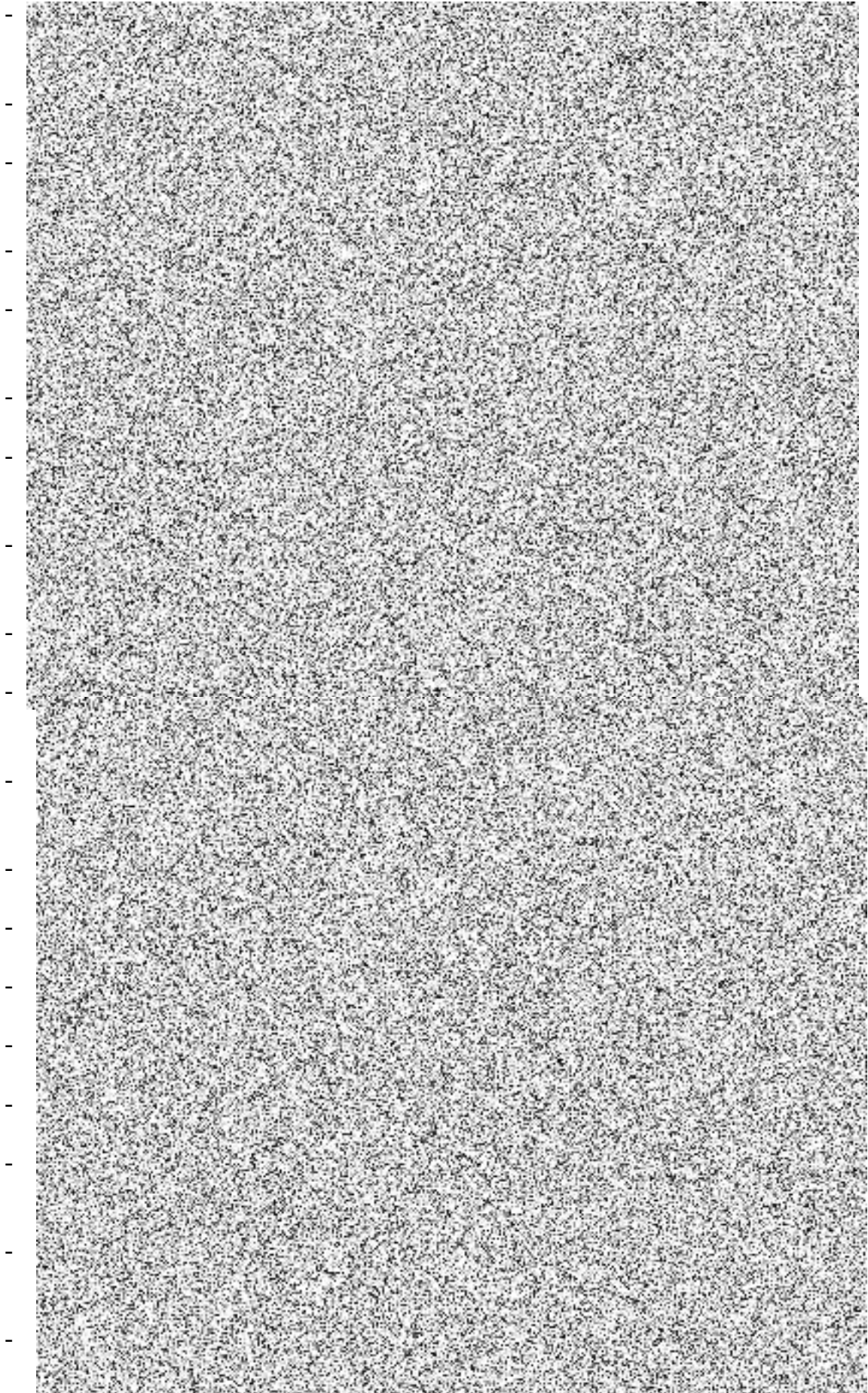
Úřad pro ochranu osobních údajů, jako věcně příslušný správní orgán podle § 10 odst. 1 písm. a) a § 12 odst. 1 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů (zákon o některých službách informační společnosti), v řízení o přestupku vedeném podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodl dne 17. prosince 2020 takto:

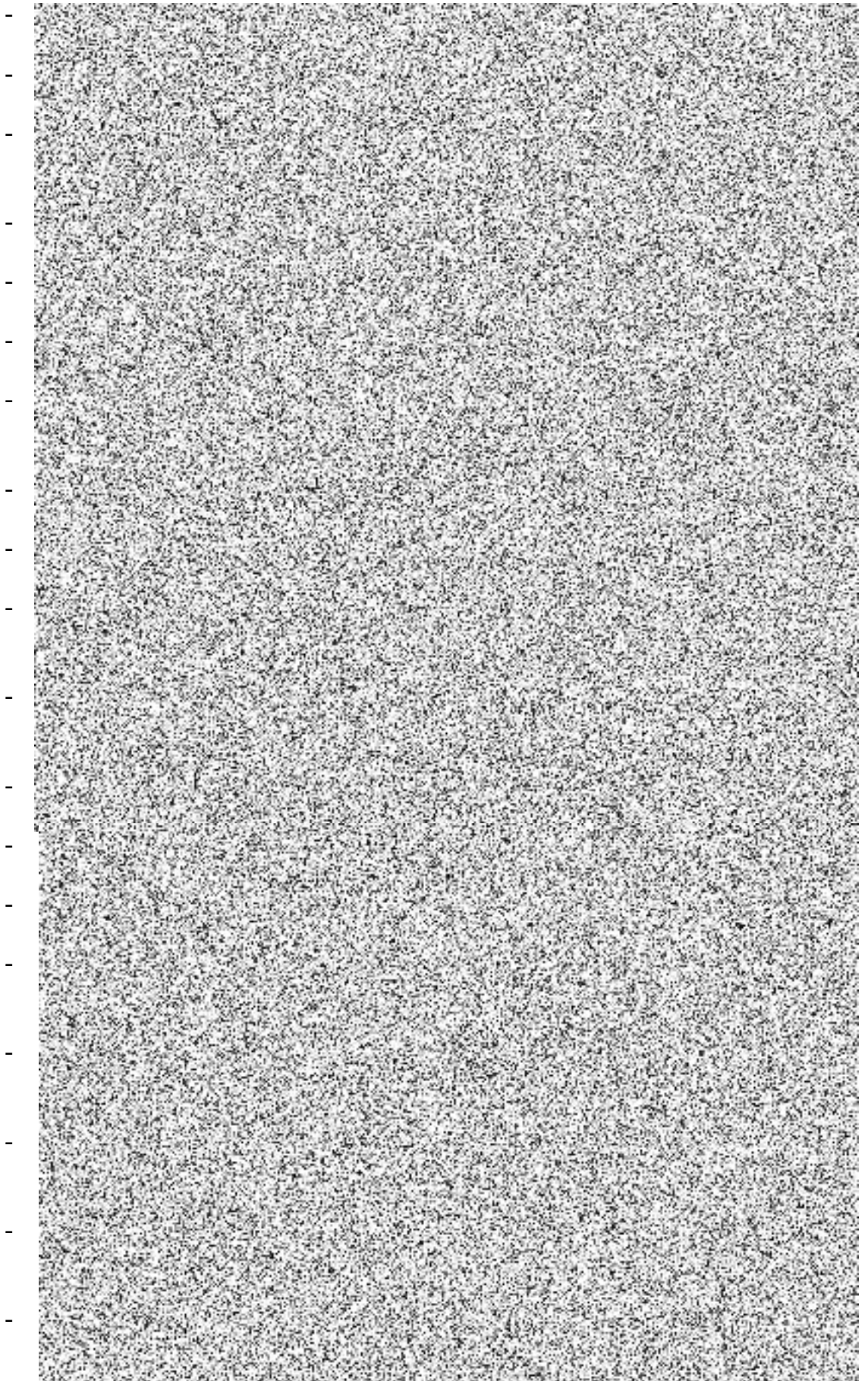
A.

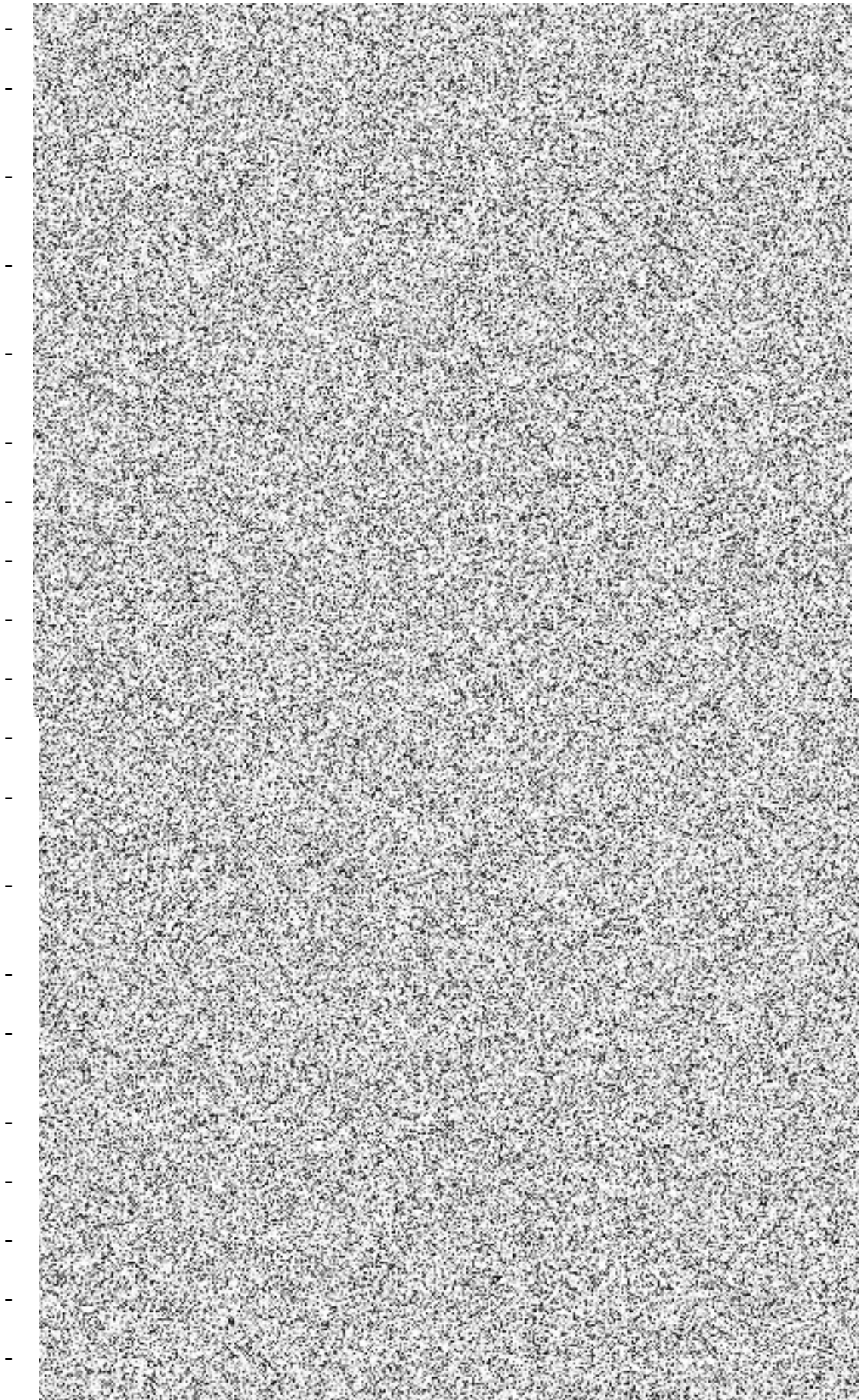

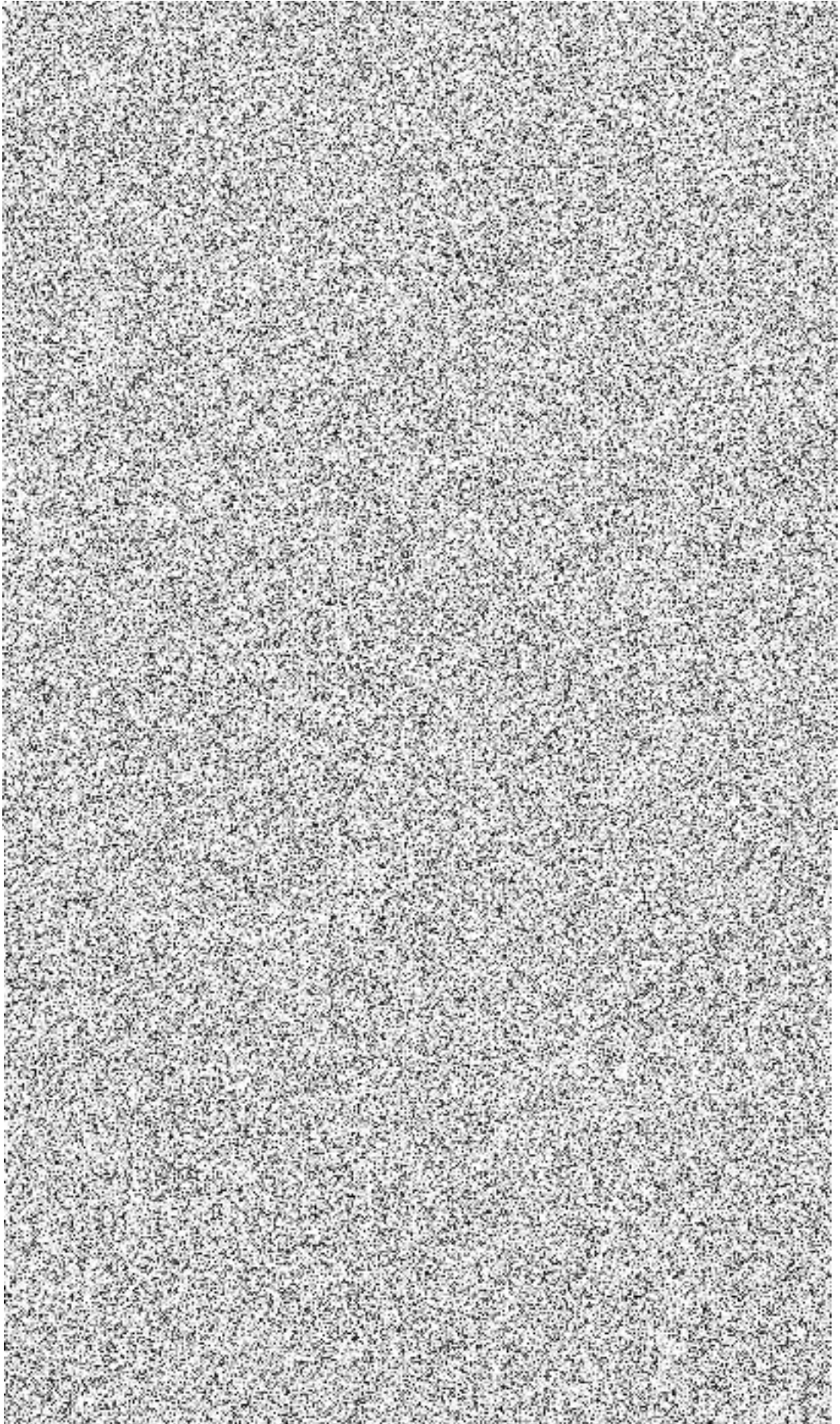
- I. se uznává vinnou ze spáchání přestupku podle § 11 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 480/2004 Sb. v souvislosti se šířením obchodních sdělení ve smyslu § 2 písm. f) zákona č. 480/2004 Sb., neboť opakovaně zaslala obchodní sdělení obsahující nabídky zboží a služeb různých internetových obchodů, a to

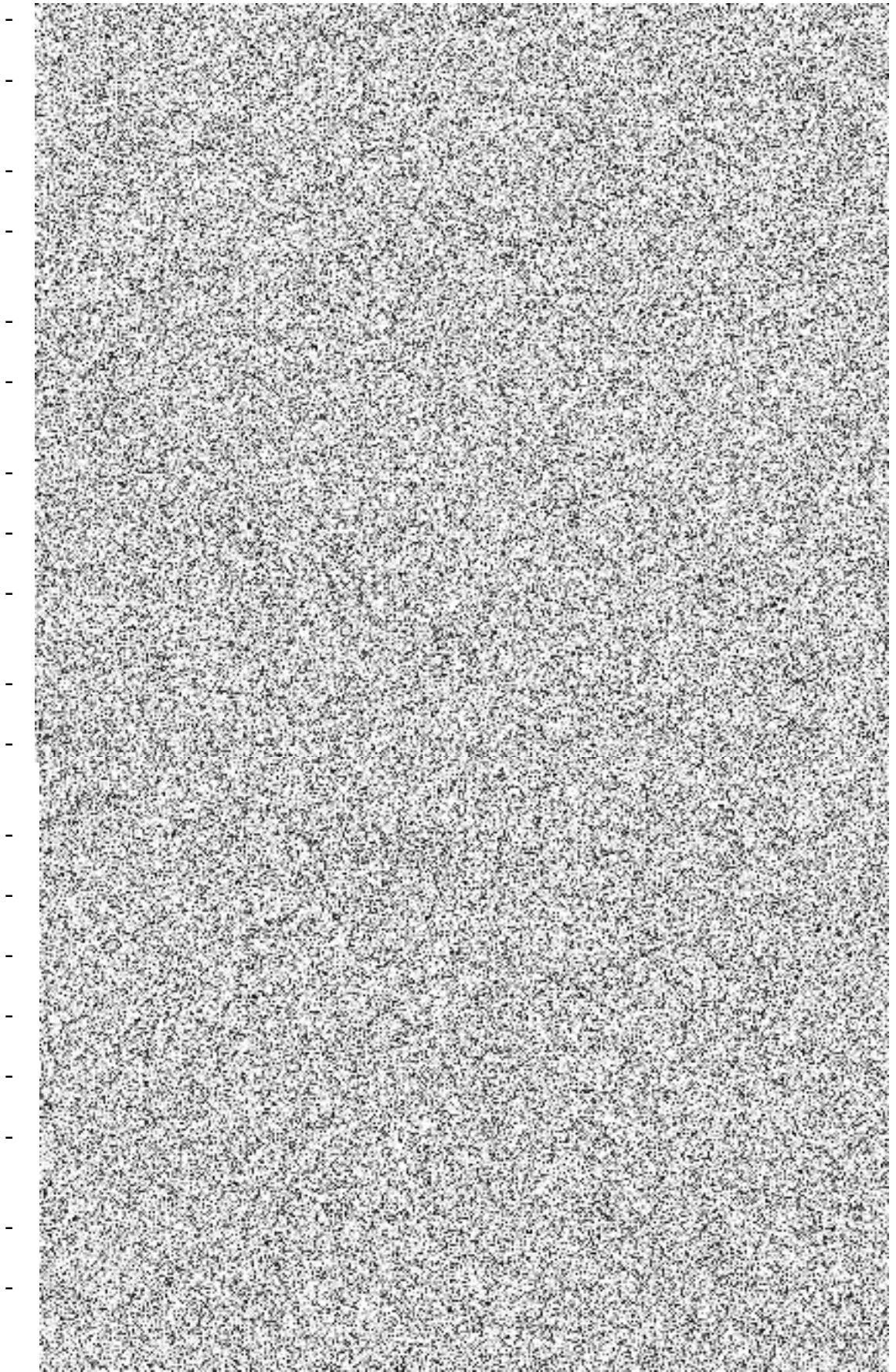

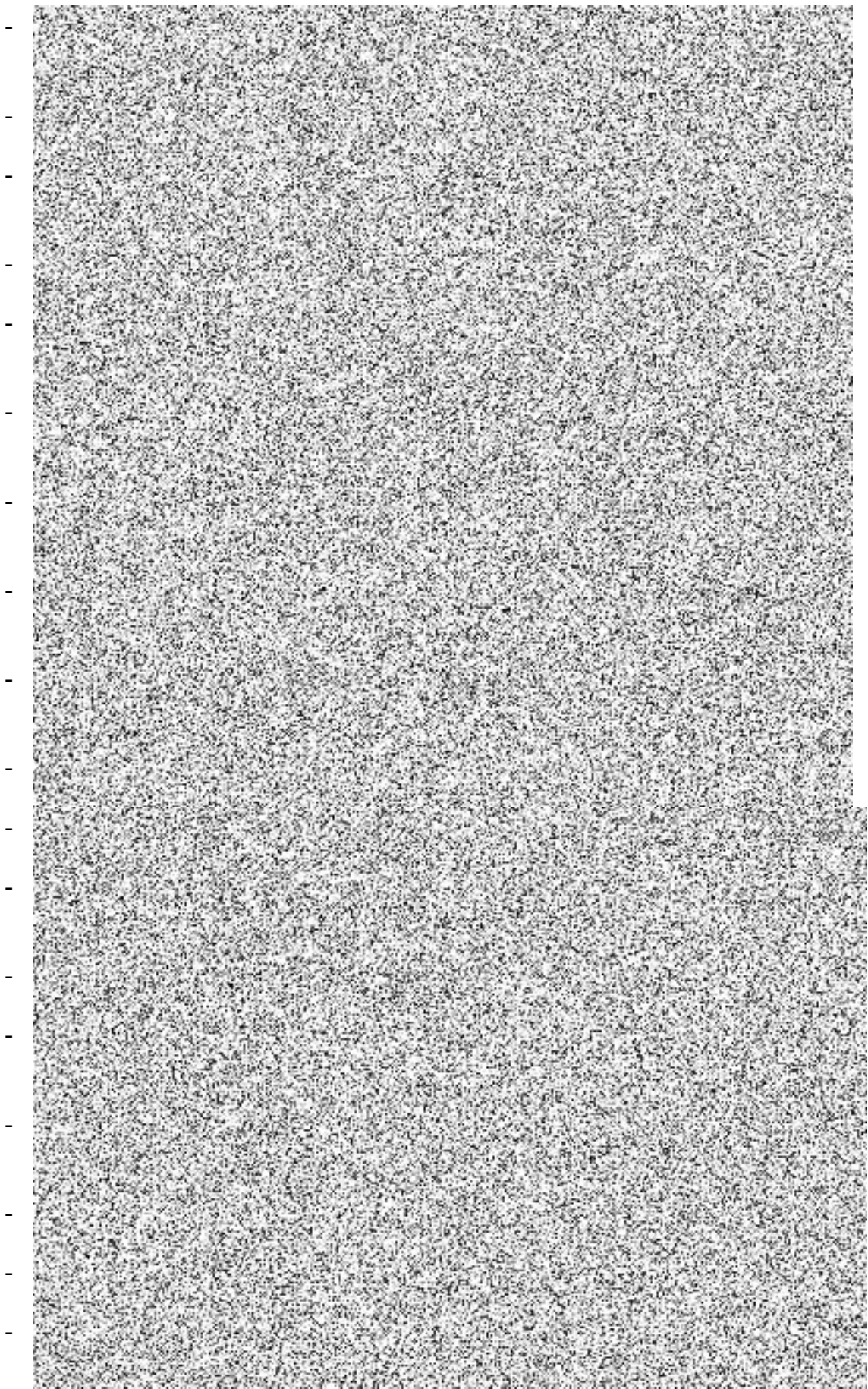

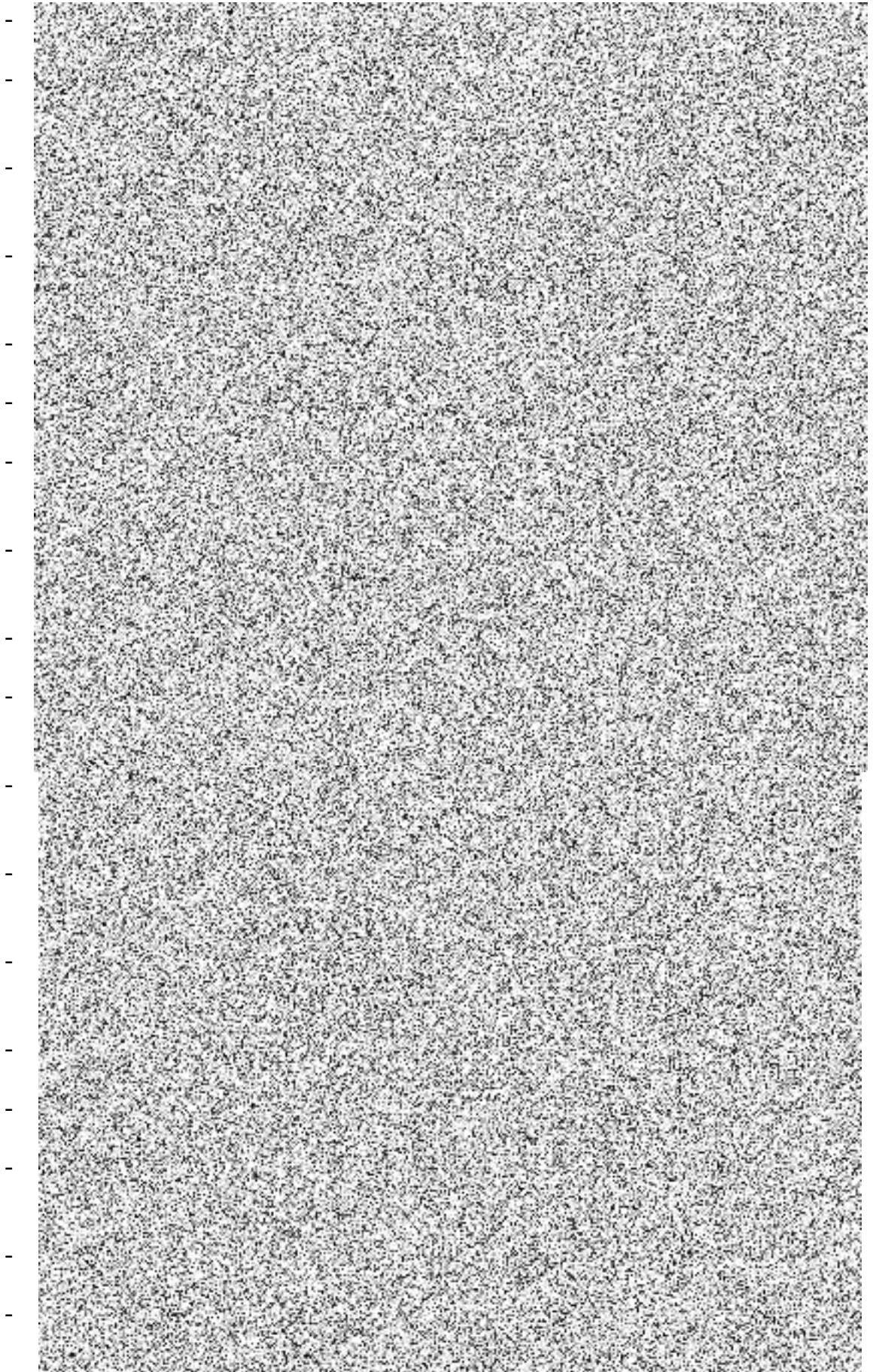

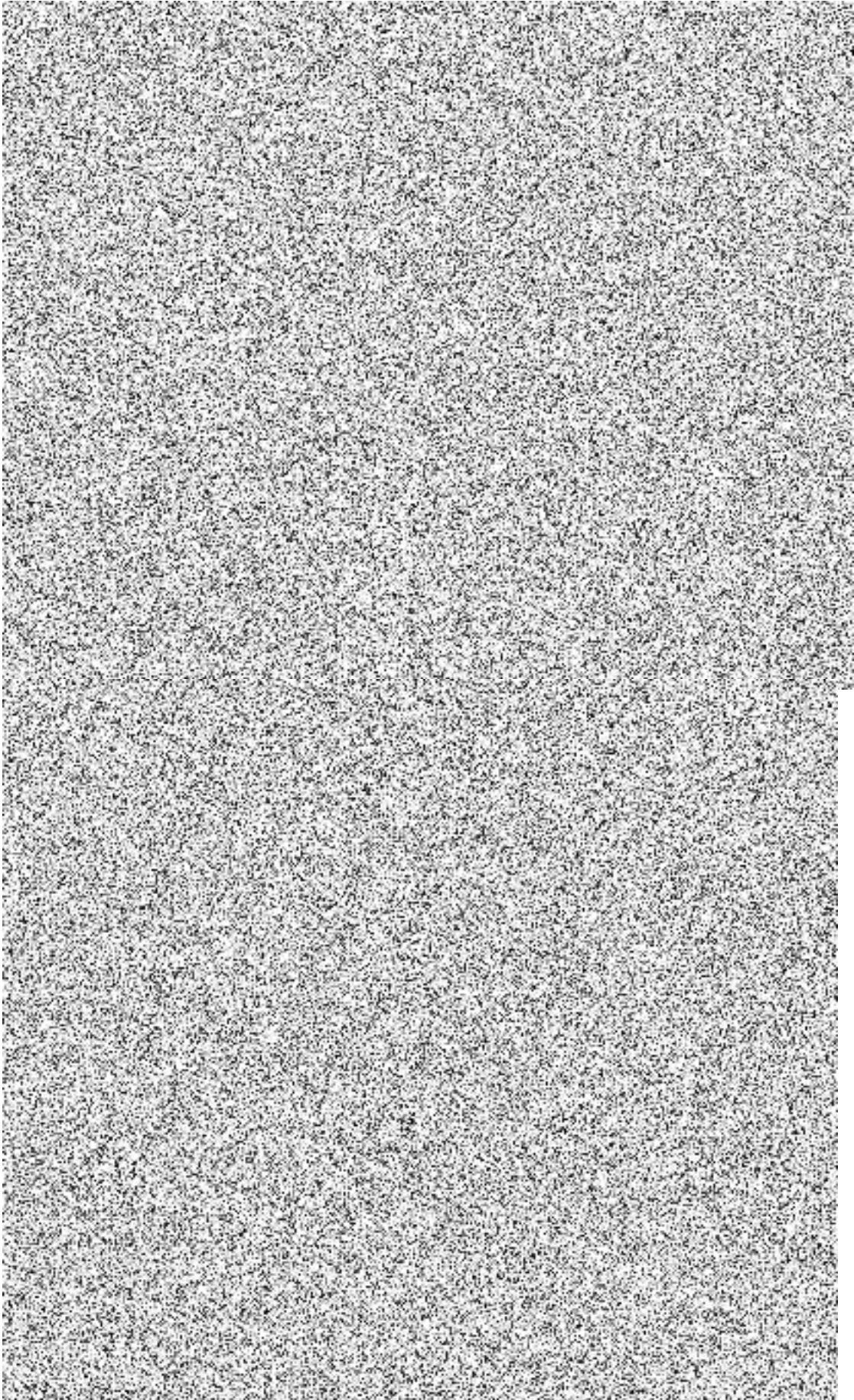

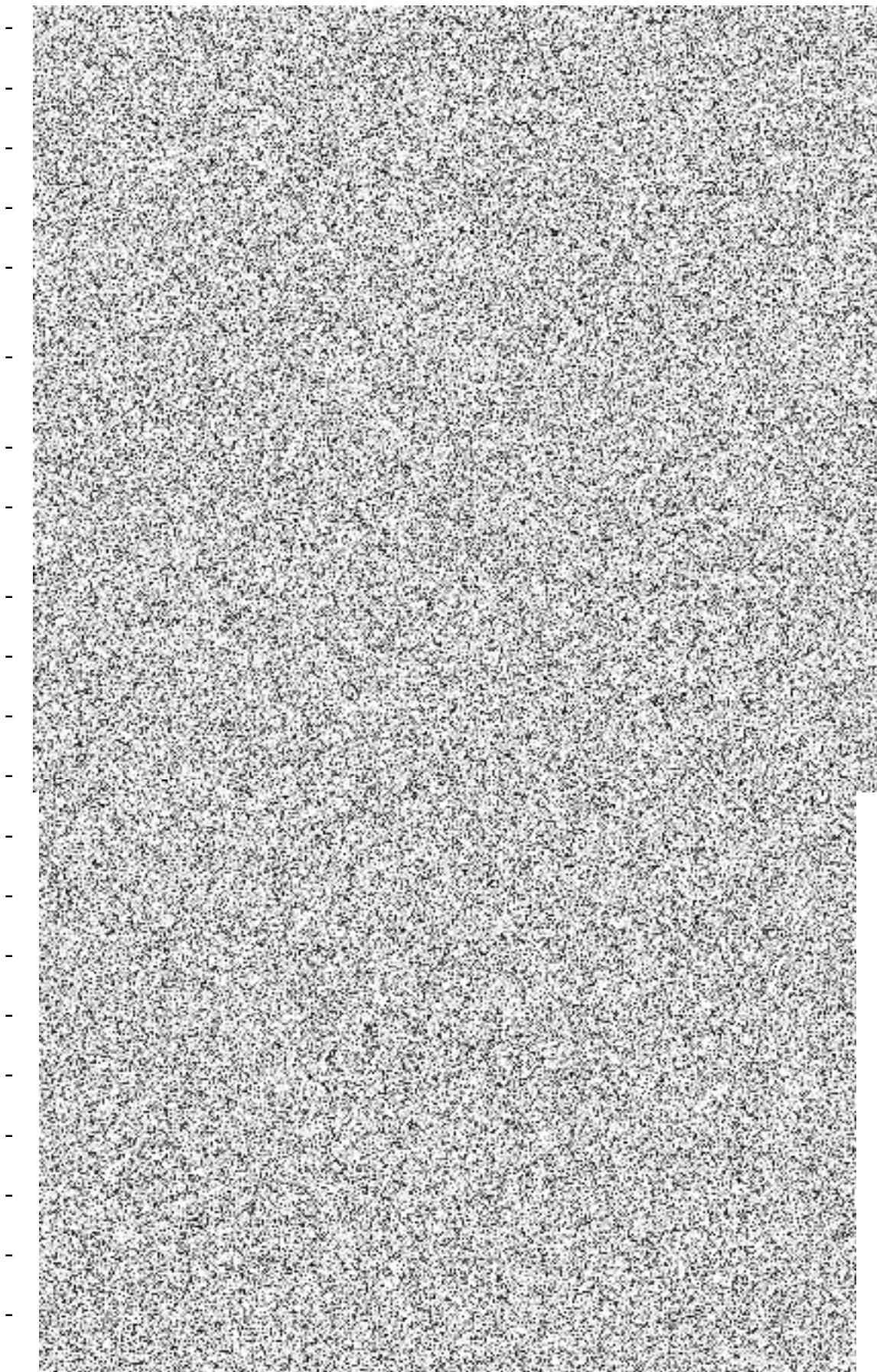

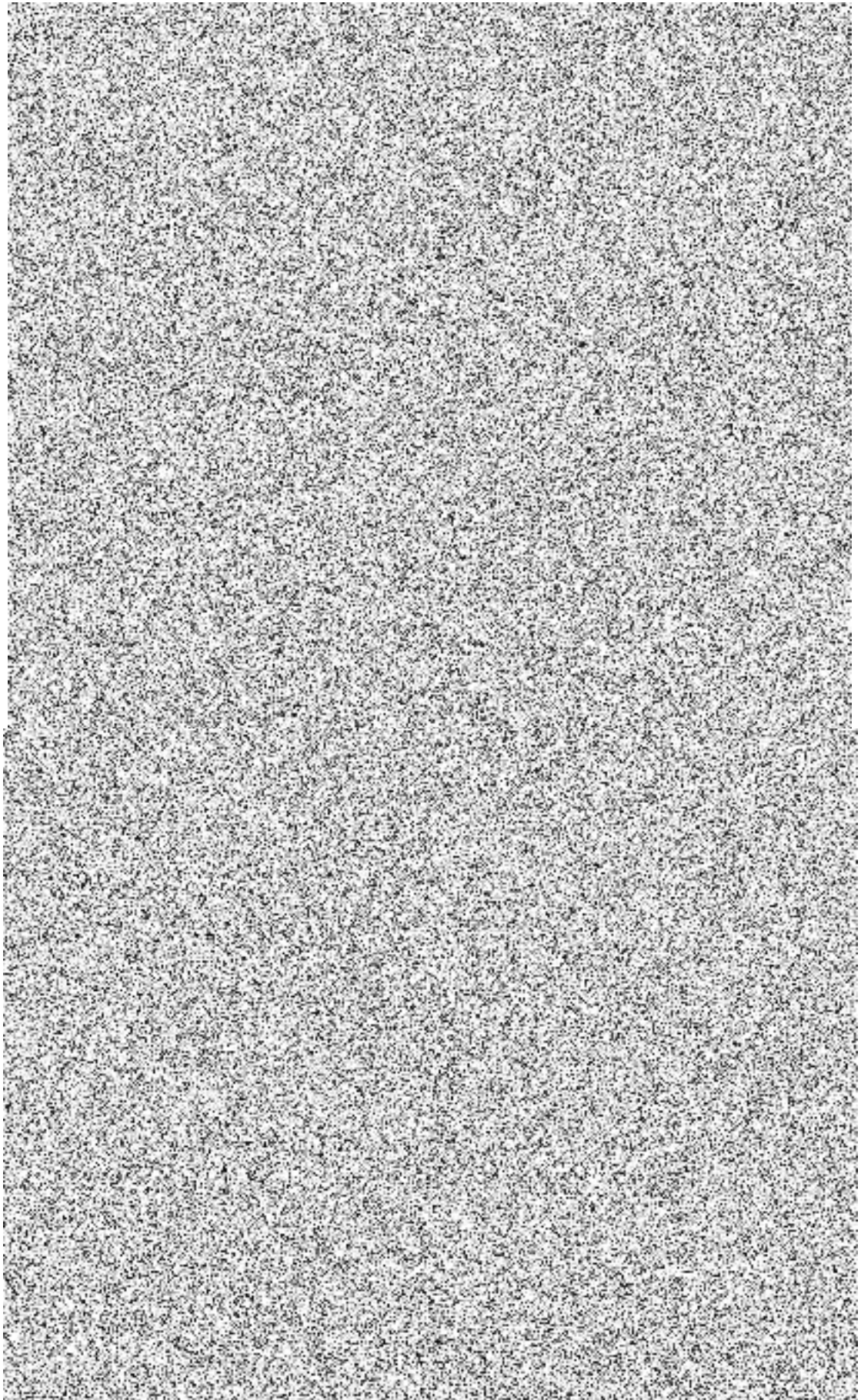

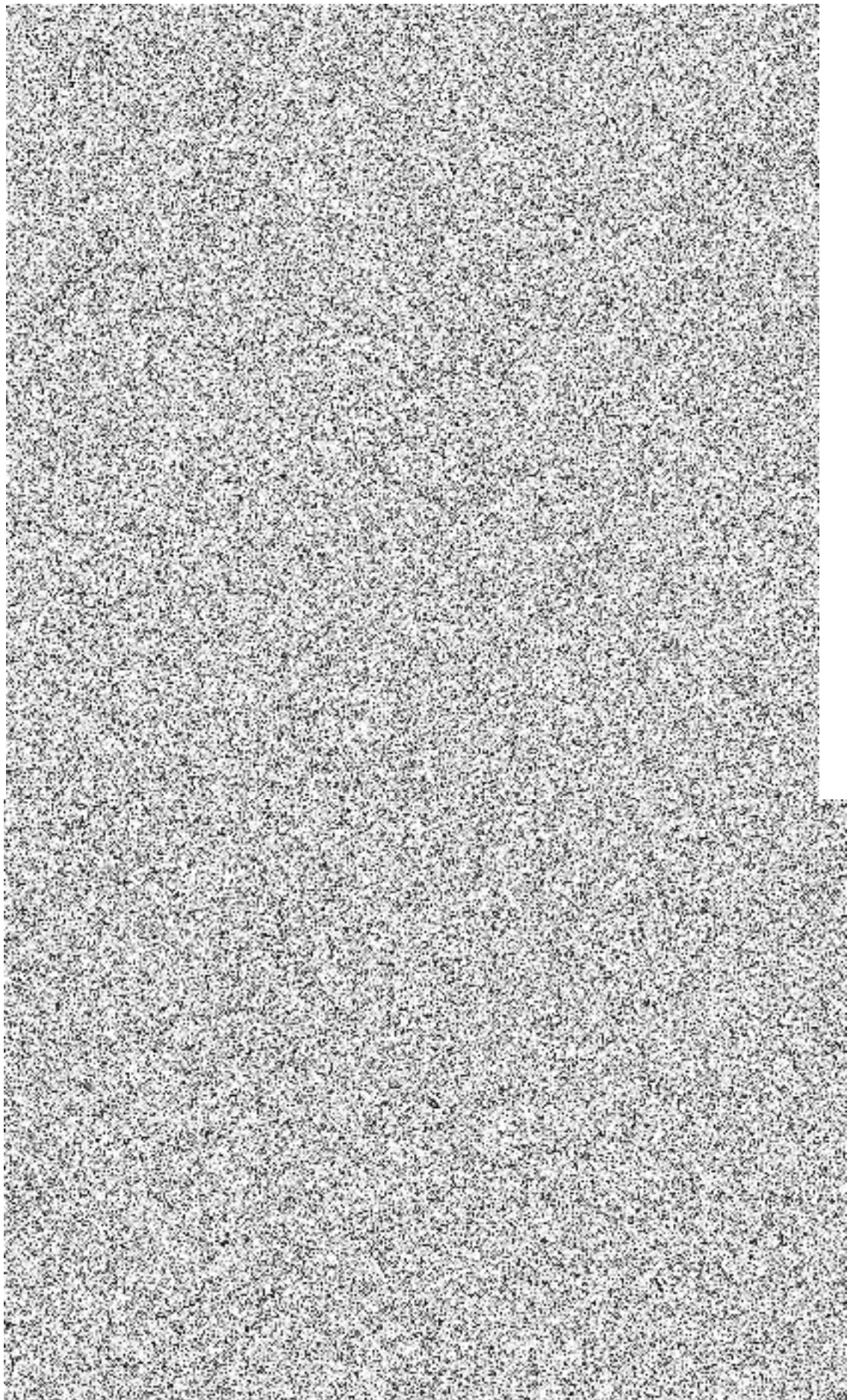

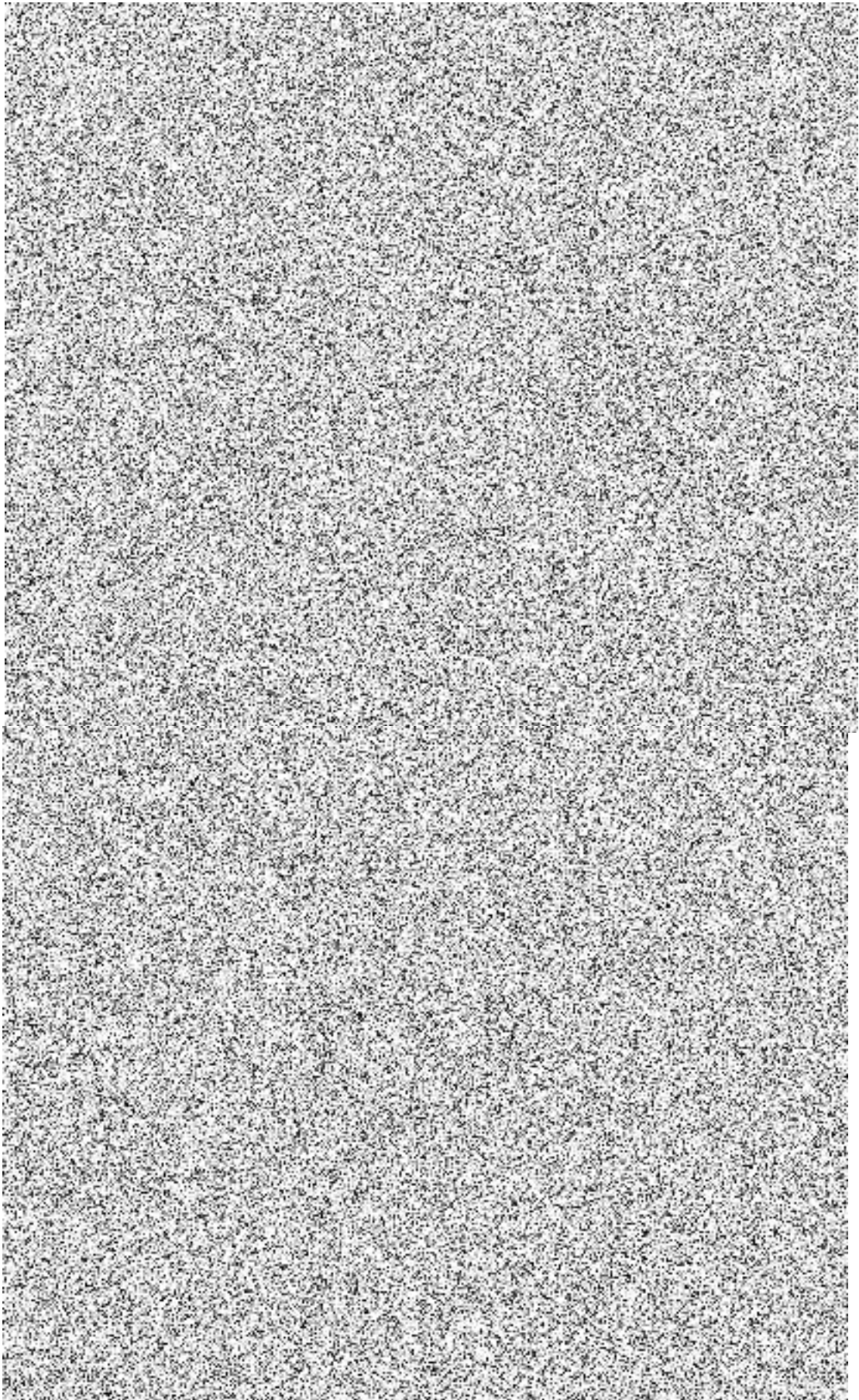

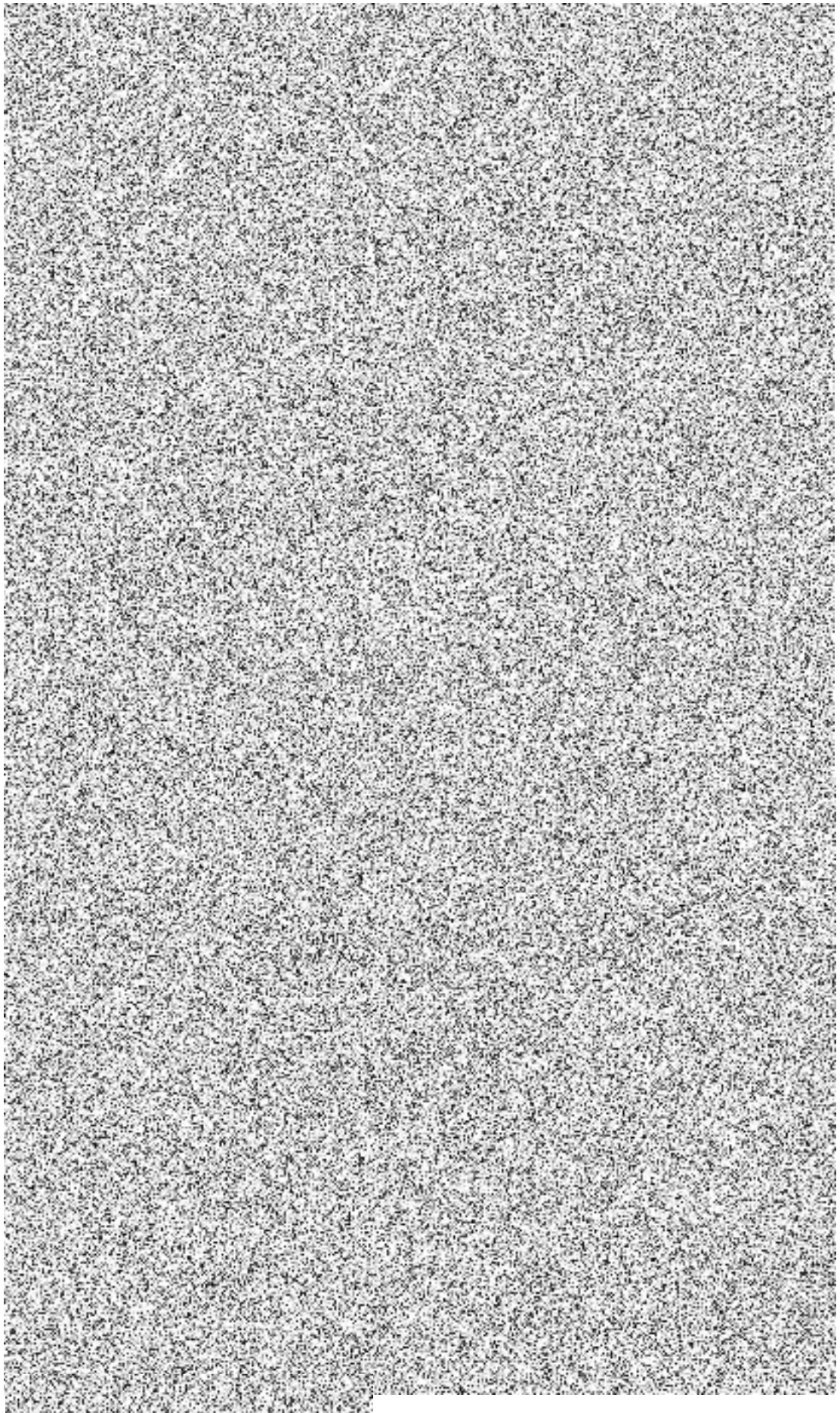

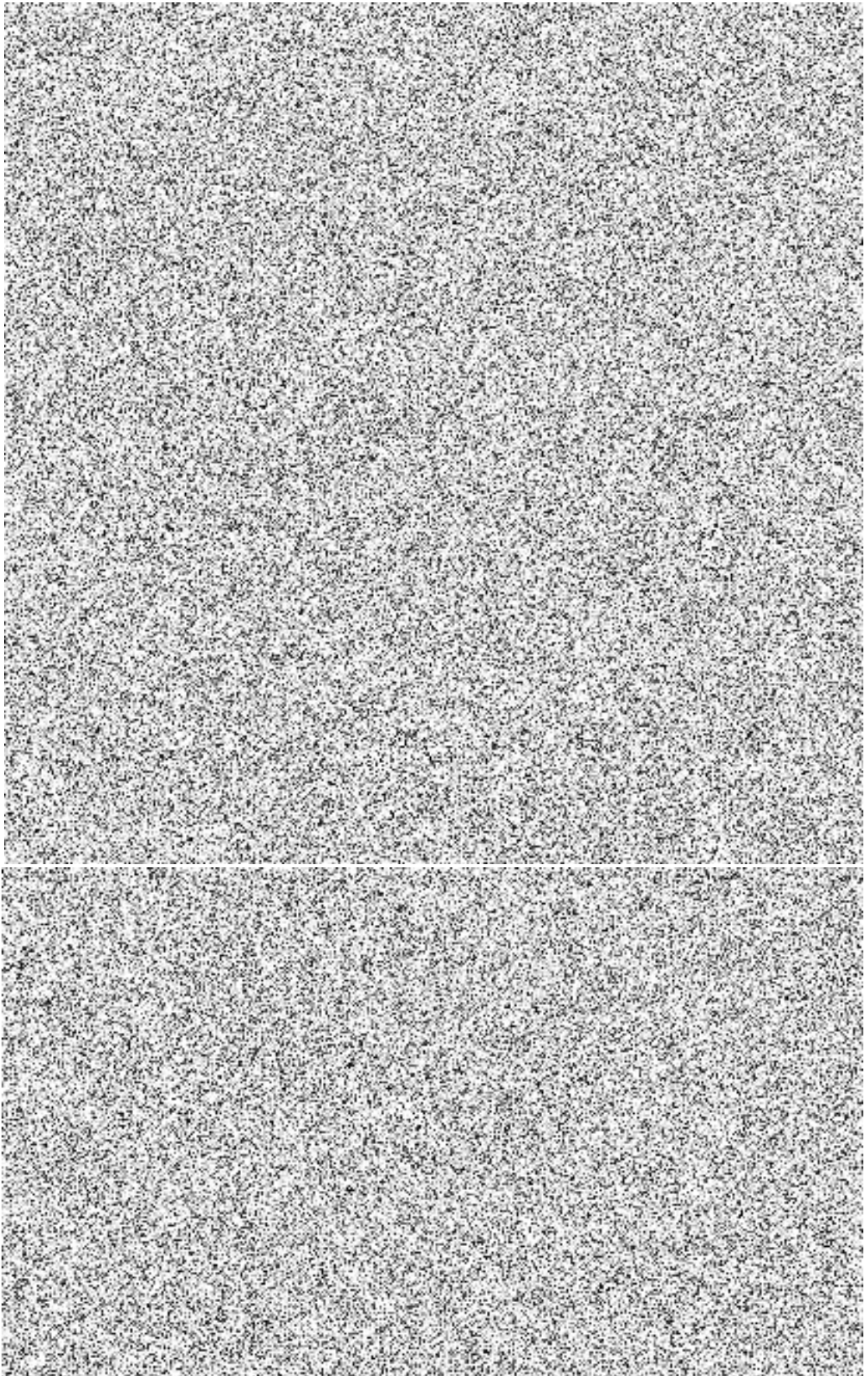

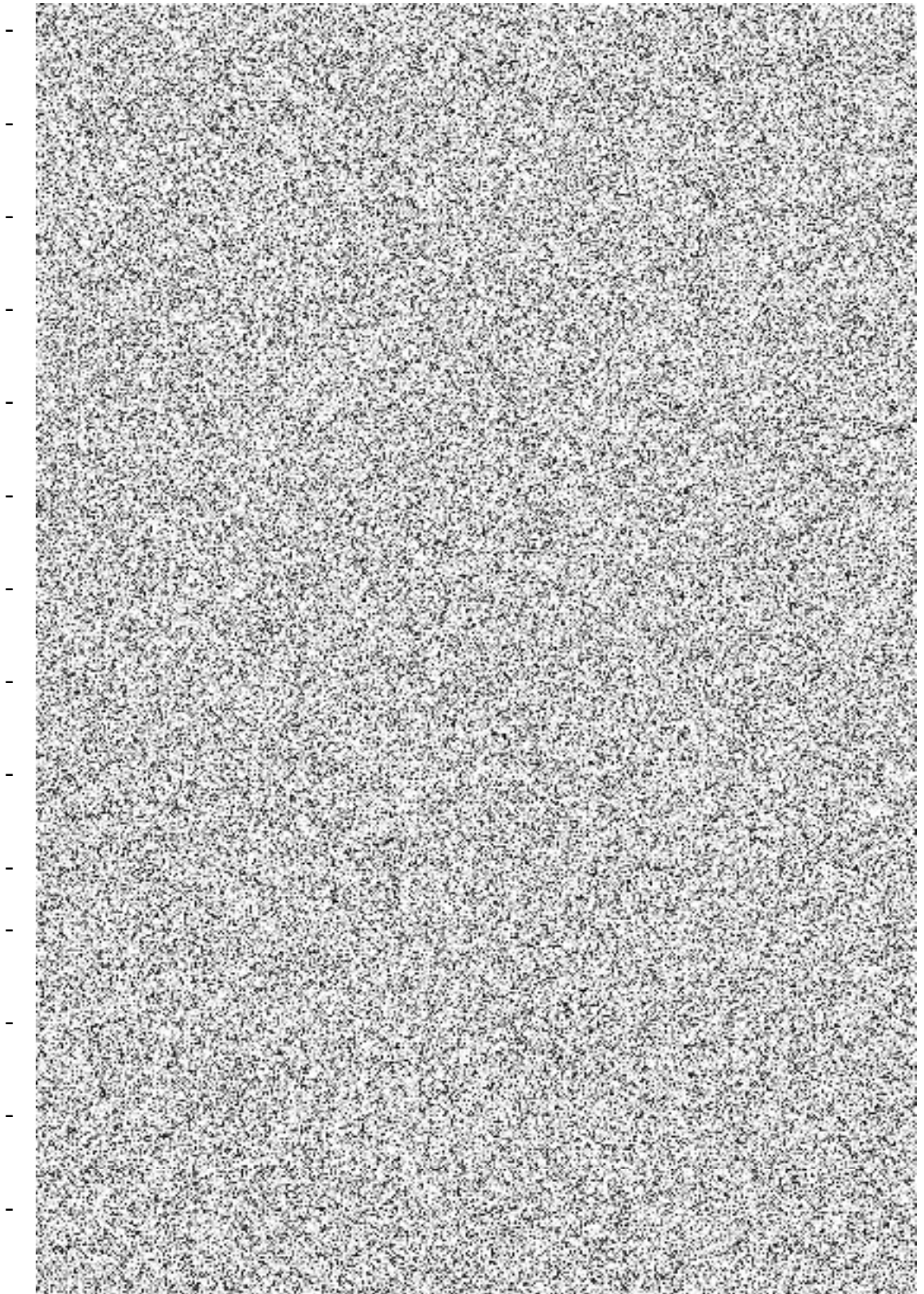

příčemž adresáti výše uvedených obchodních sdělení nedali souhlas k jejich zasílání a rovněž se nejedná o zákazníky obviněné ve smyslu § 7 odst. 3 zákona č. 480/2004 Sb.,

čímž porušila povinnost stanovenou v § 7 odst. 2 zákona č. 480/2004 Sb., tedy povinnost využít podrobnosti elektronického kontaktu za účelem šíření obchodních sdělení elektronickými prostředky pouze ve vztahu k uživatelům, kteří k tomu dali předchozí souhlas.

II. za což se jí podle § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb. a v souladu s § 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 480/2004 Sb. ukládá

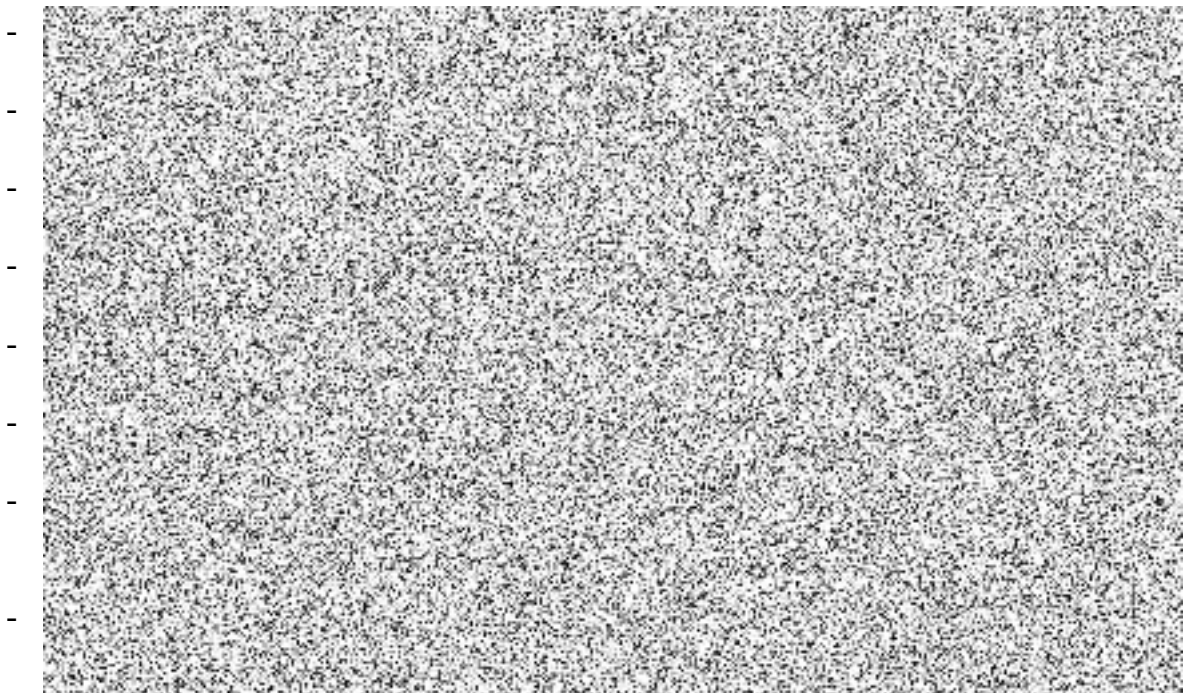
pokuta ve výši 600.000 Kč
(slovy šeststetisíc korun českých)

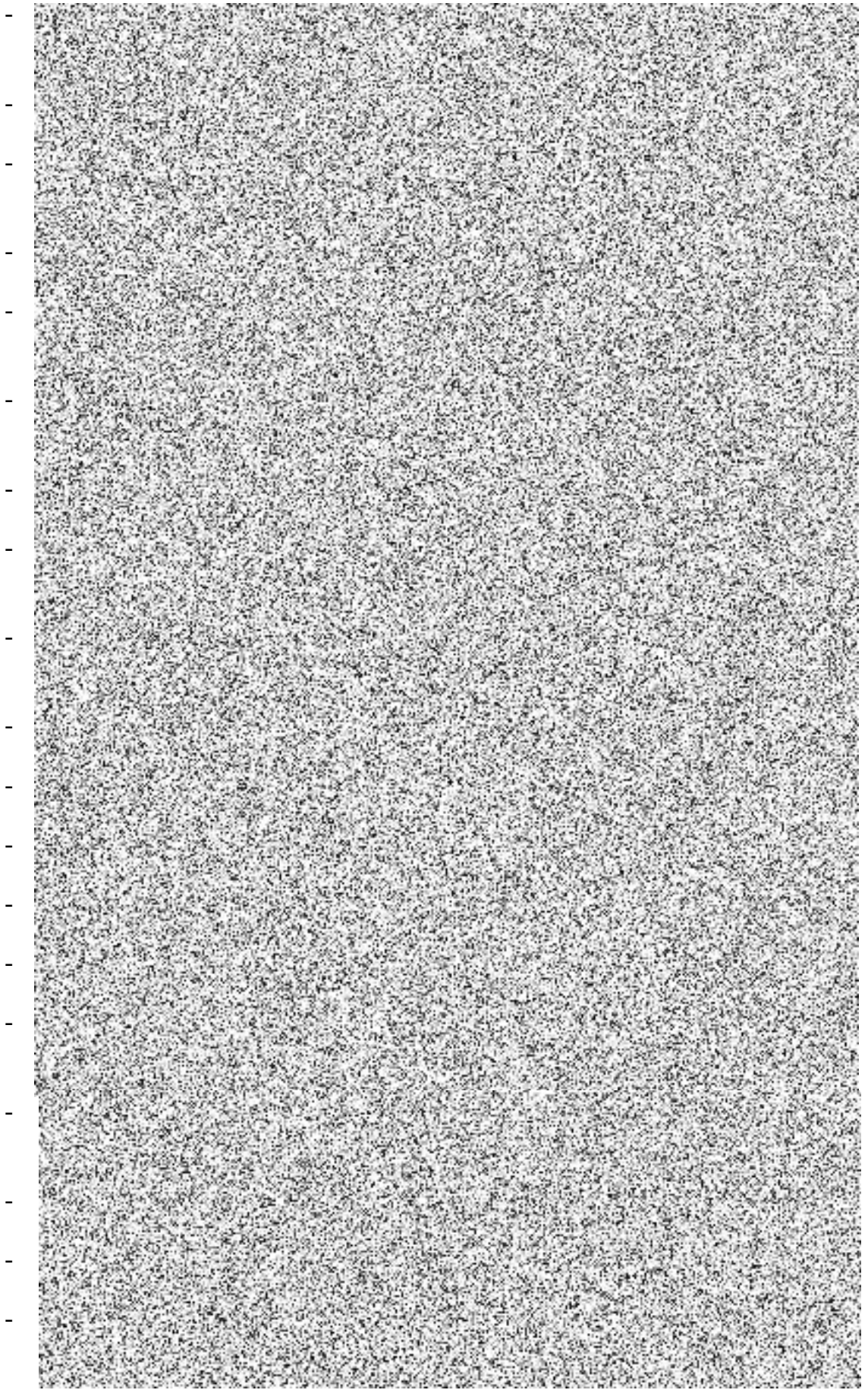
III. a dále podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. povinnost nahradit **náklady řízení ve výši 1.000 Kč,**

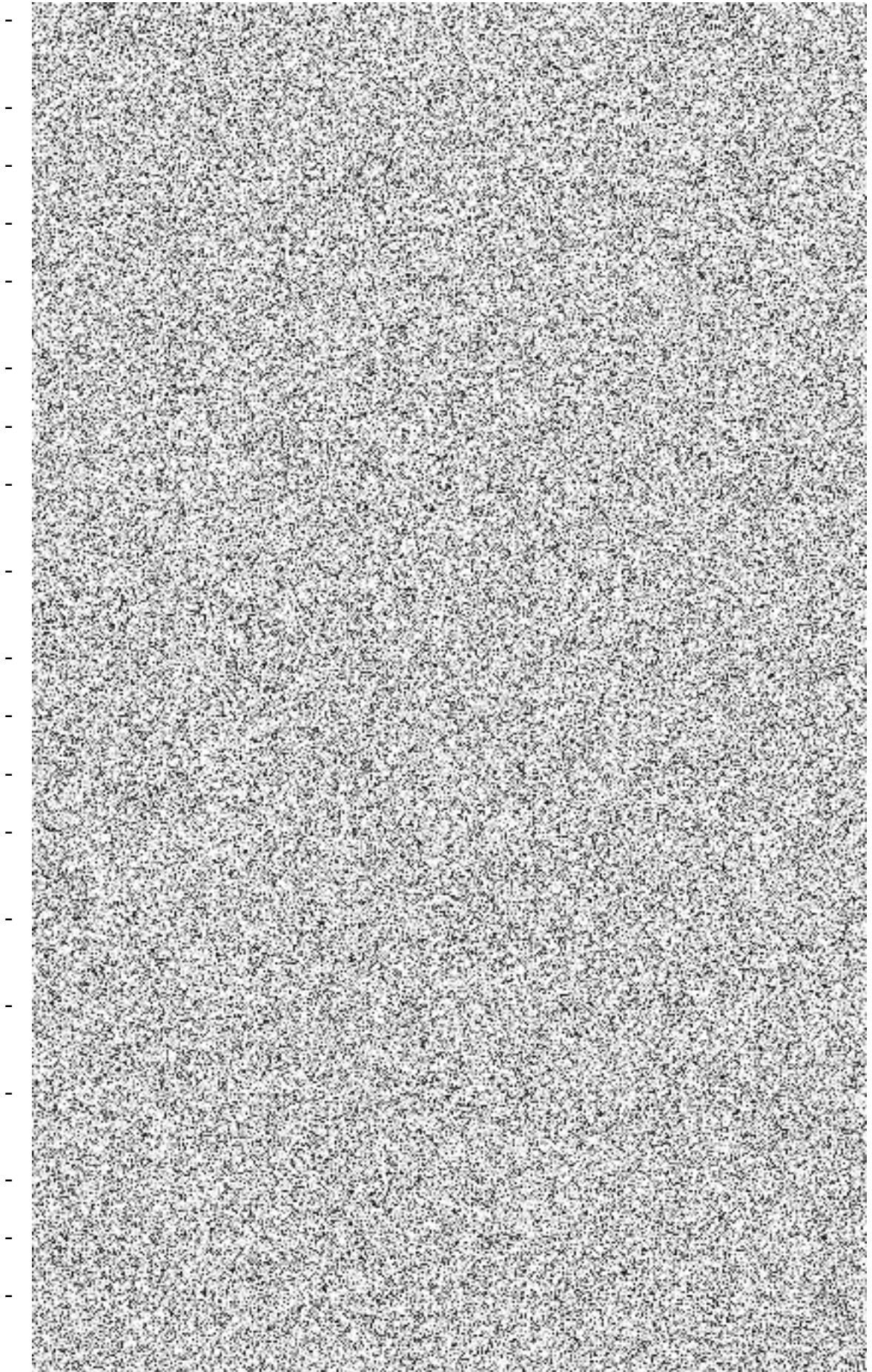
obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 19-5825001/0710, variabilní symbol IČO obviněné, konstantní symbol 1148.

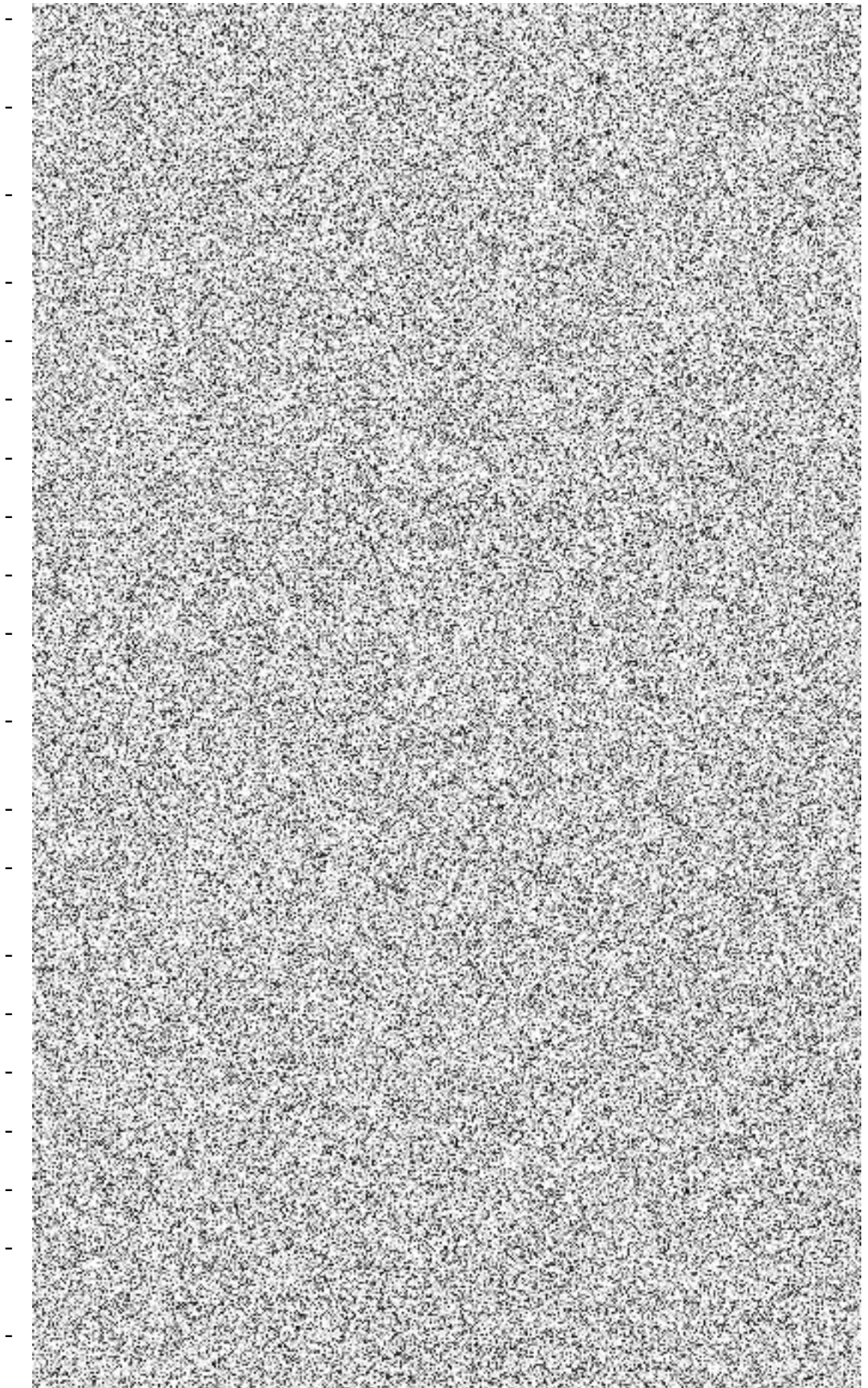
B.

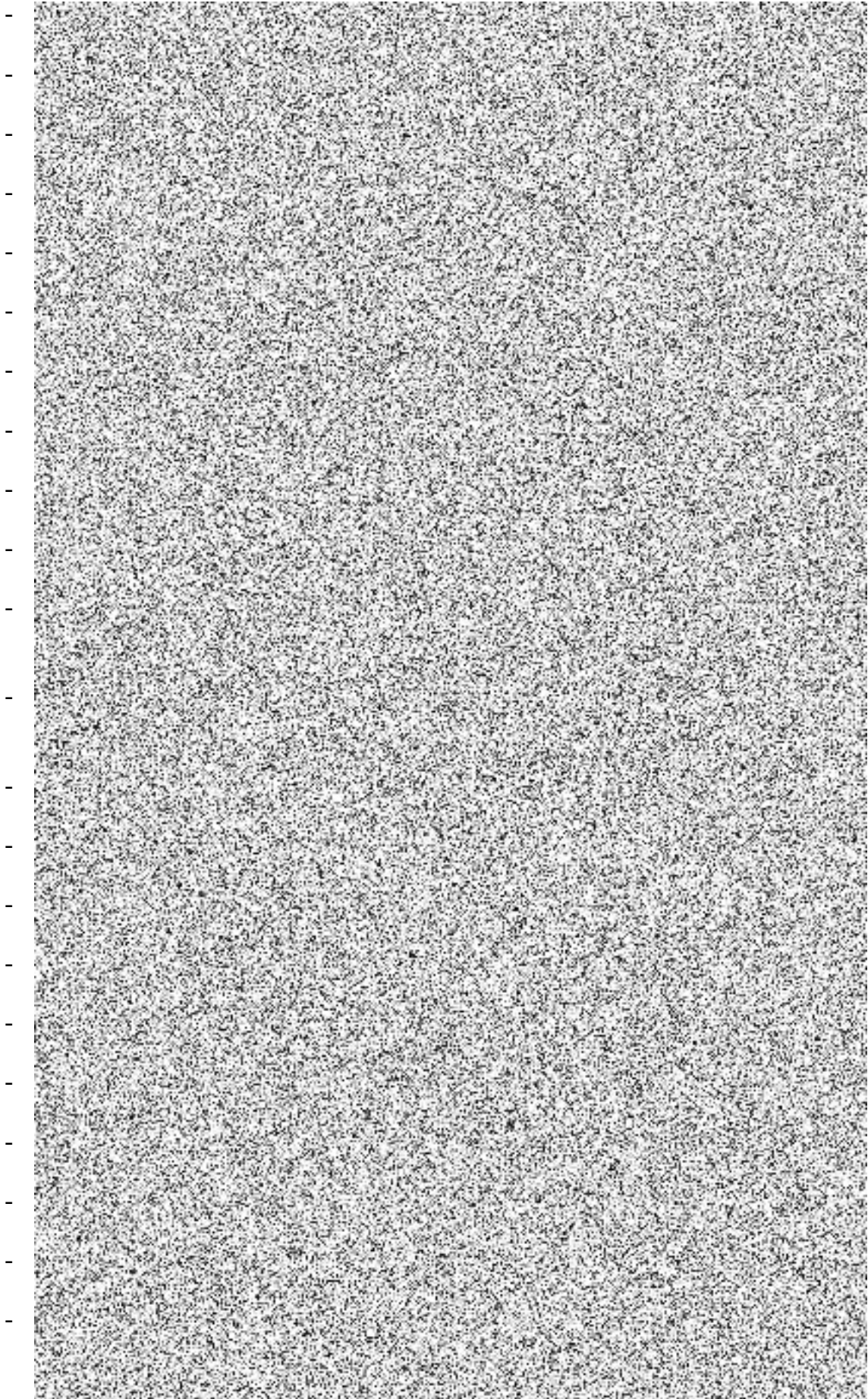
I. se uznává vinnou ze spáchání přestupku podle § 11 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 480/2004 Sb. v souvislosti se šířením obchodních sdělení ve smyslu § 2 písm. f) zákona č. 480/2004 Sb., neboť je šířitelem obchodních sdělení v postavení příkazce – zadavatele, v jehož prospěch byla zasílána obchodní sdělení, a to

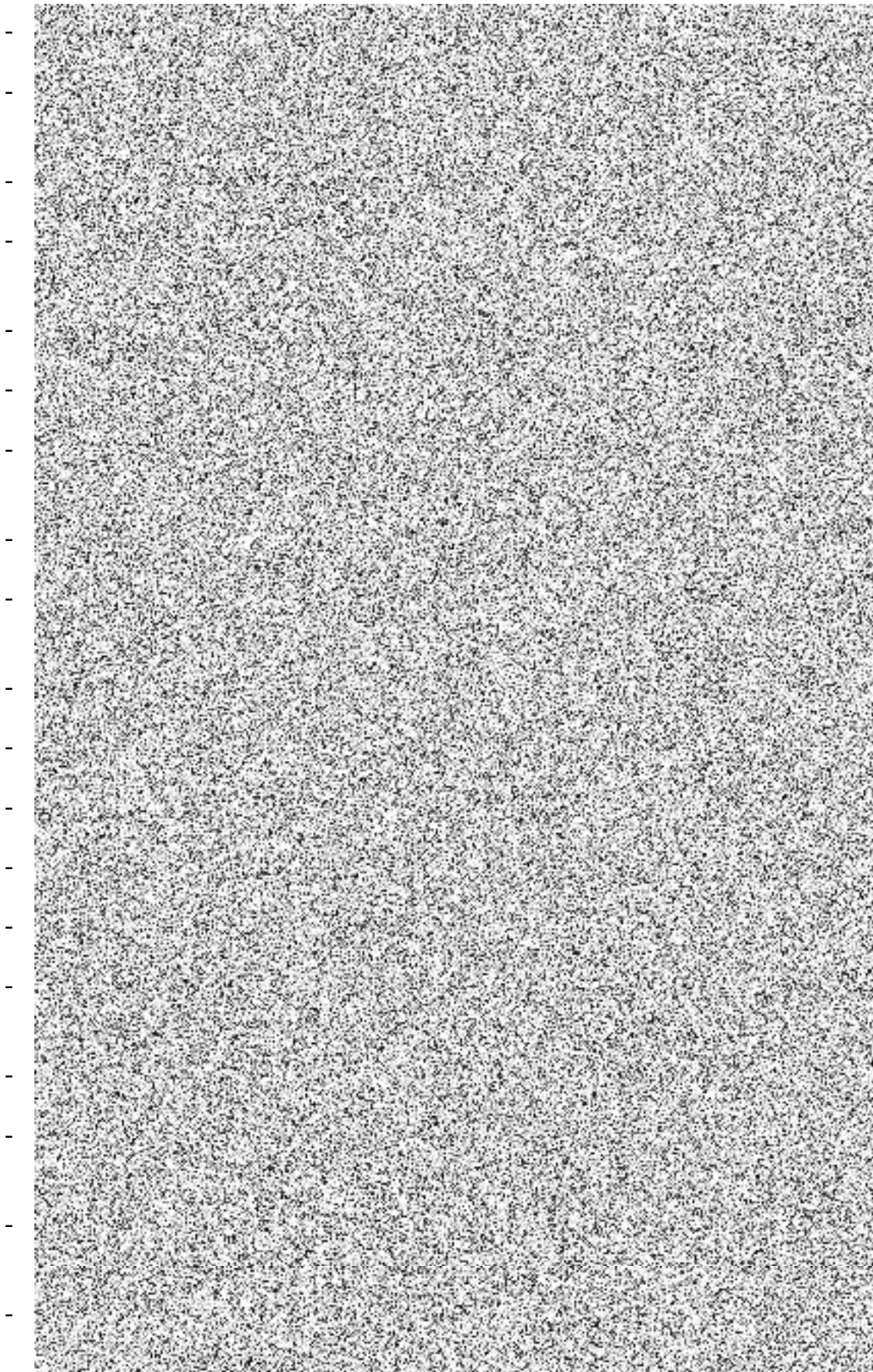

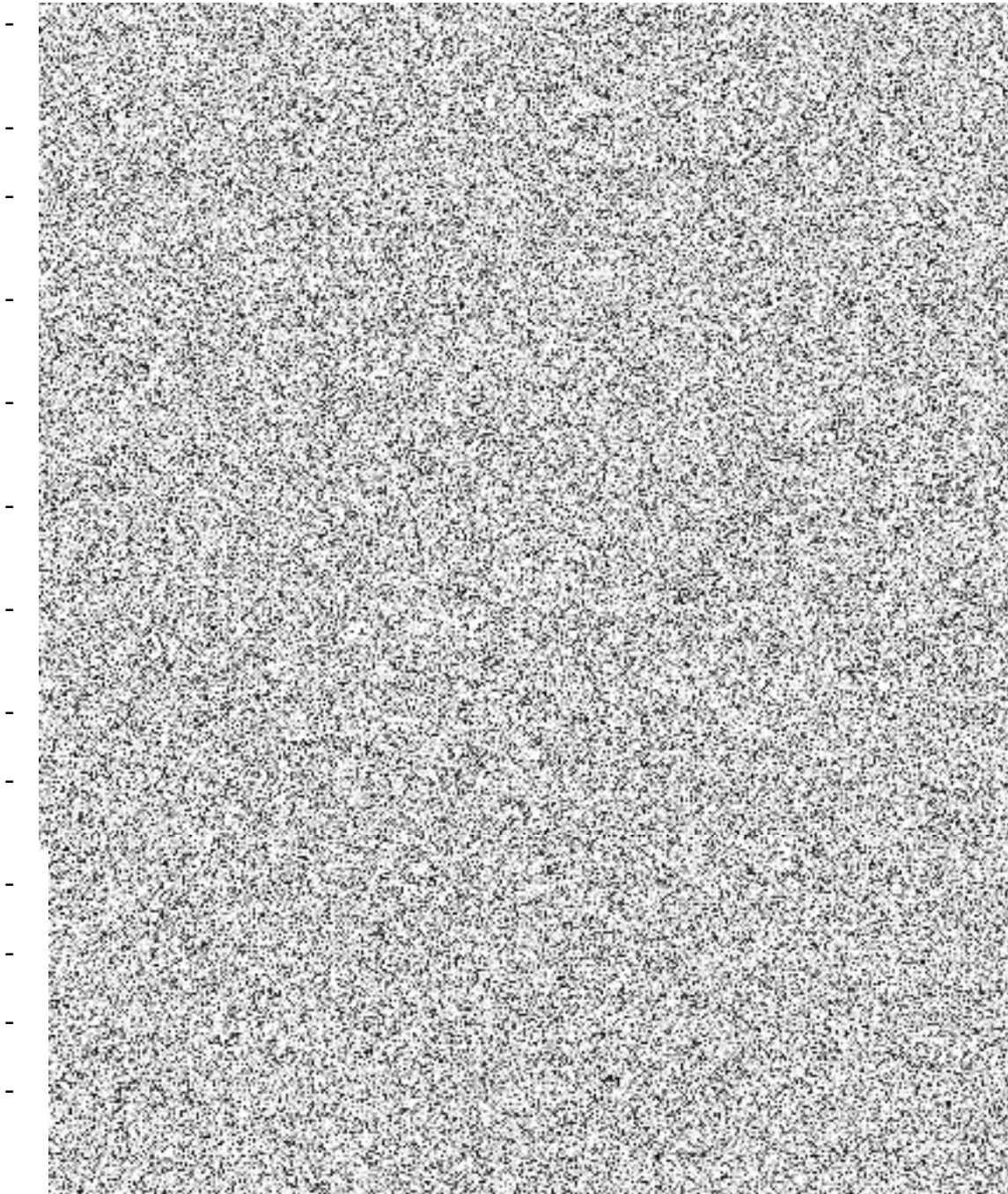

přičemž adresáti výše uvedených obchodních sdělení nedali souhlas s jejich zasíláním a nejsou ani zákazníci obviněné,

čímž měla porušit povinnost stanovenou v § 7 odst. 2 zákona č. 480/2004 Sb., tedy povinnost využít podrobnosti elektronického kontaktu za účelem šíření obchodních sdělení elektronickými prostředky pouze ve vztahu k uživatelům, kteří k tomu dali předchozí souhlas.

II. za což se jí podle § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb. a v souladu s § 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 480/2004 Sb. ukládá

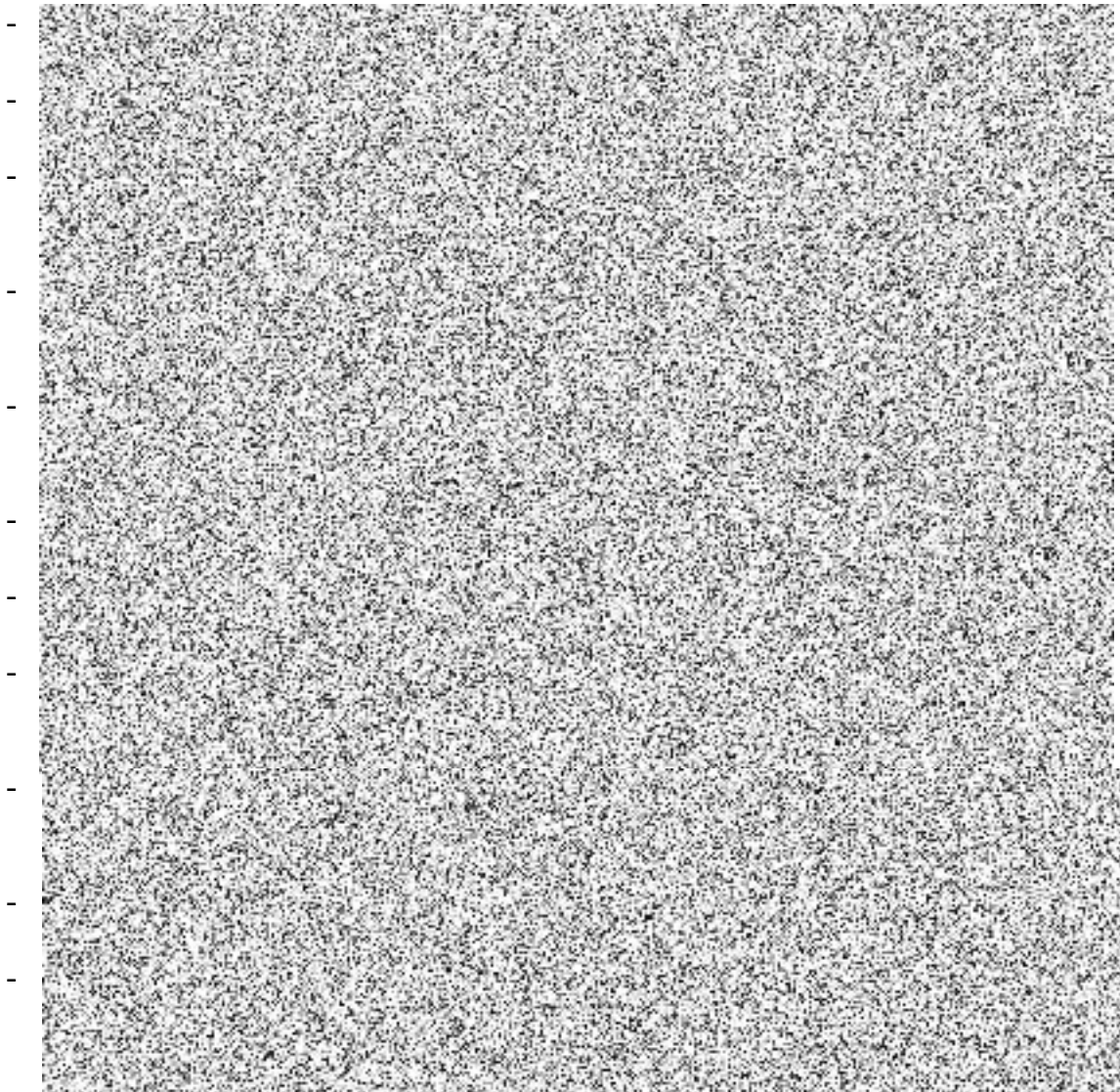
pokuta ve výši 120.000 Kč
(slovy stovcettisíc korun českých)

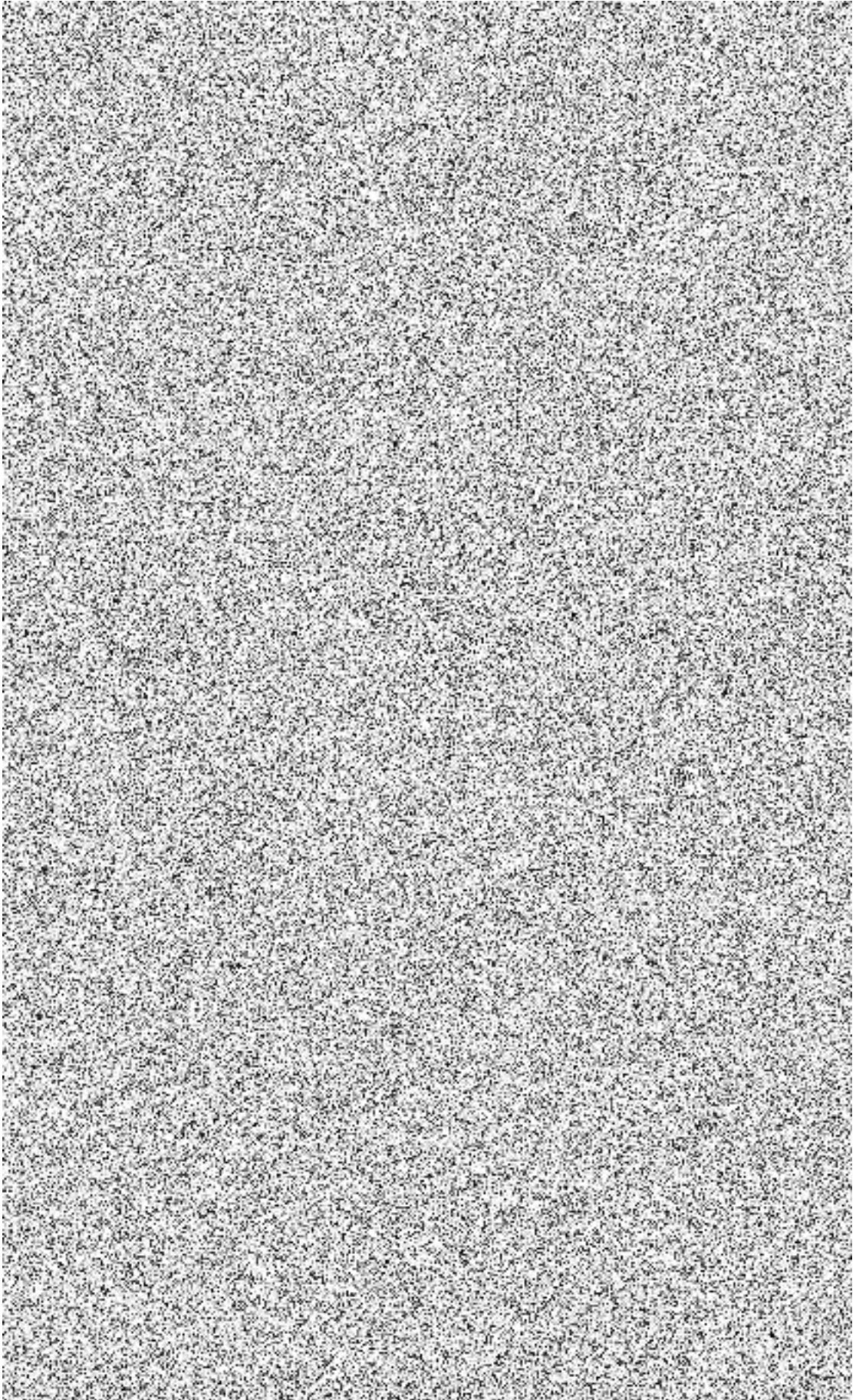
III. a dále podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. povinnost nahradit **náklady řízení ve výši 1.000 Kč,**

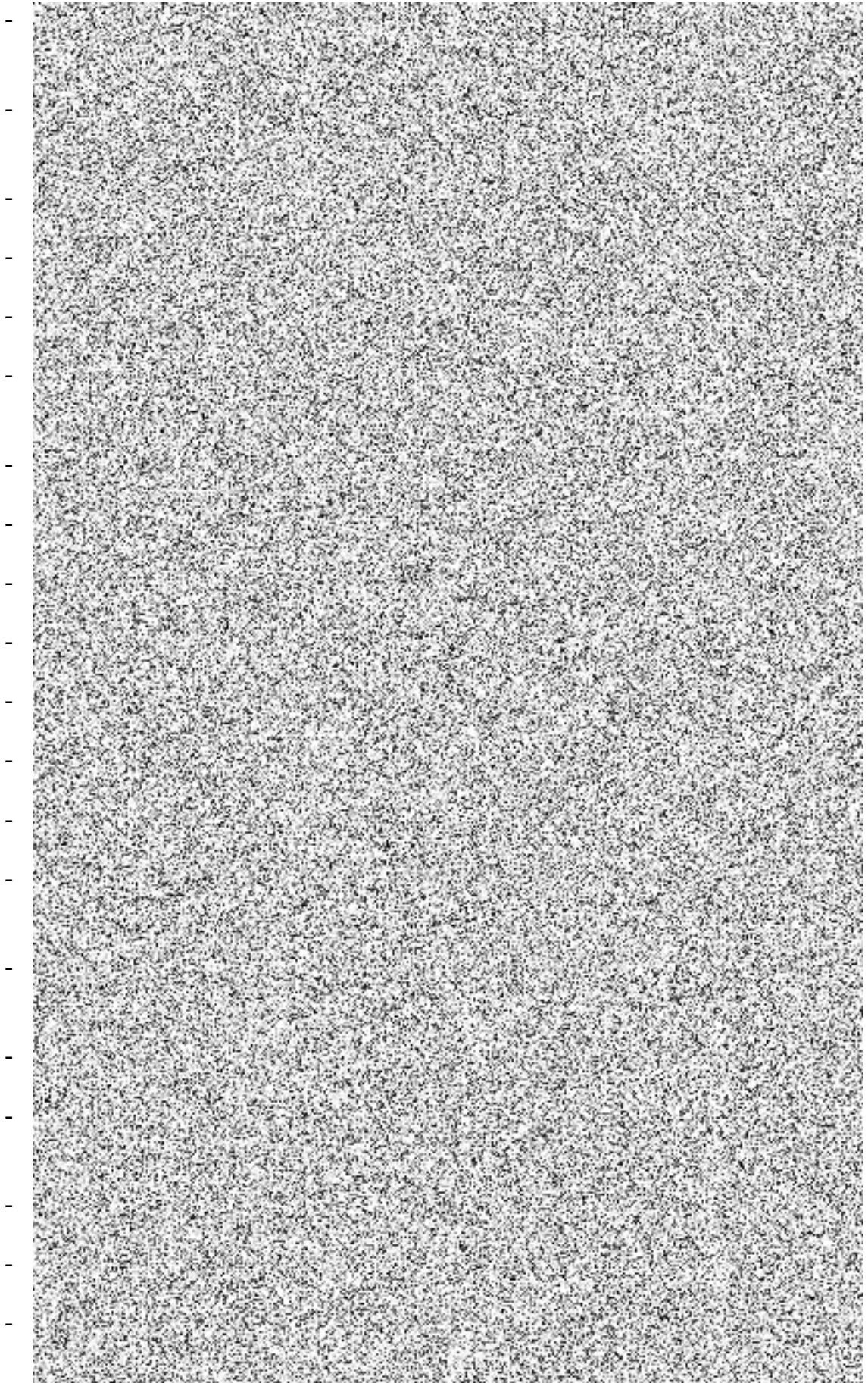
obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 19-5825001/0710, variabilní symbol IČO obviněné, konstantní symbol 1148.

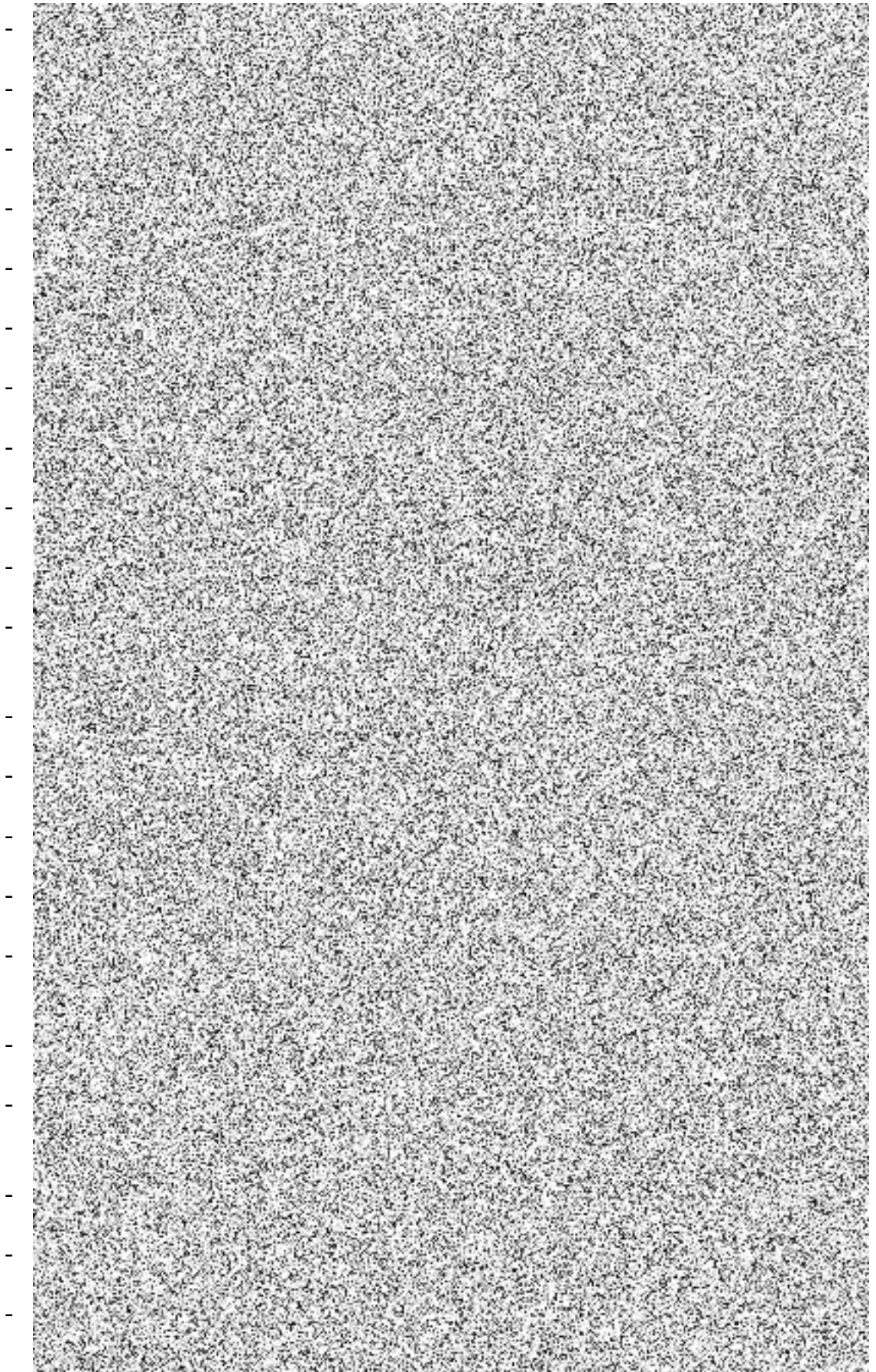
C.

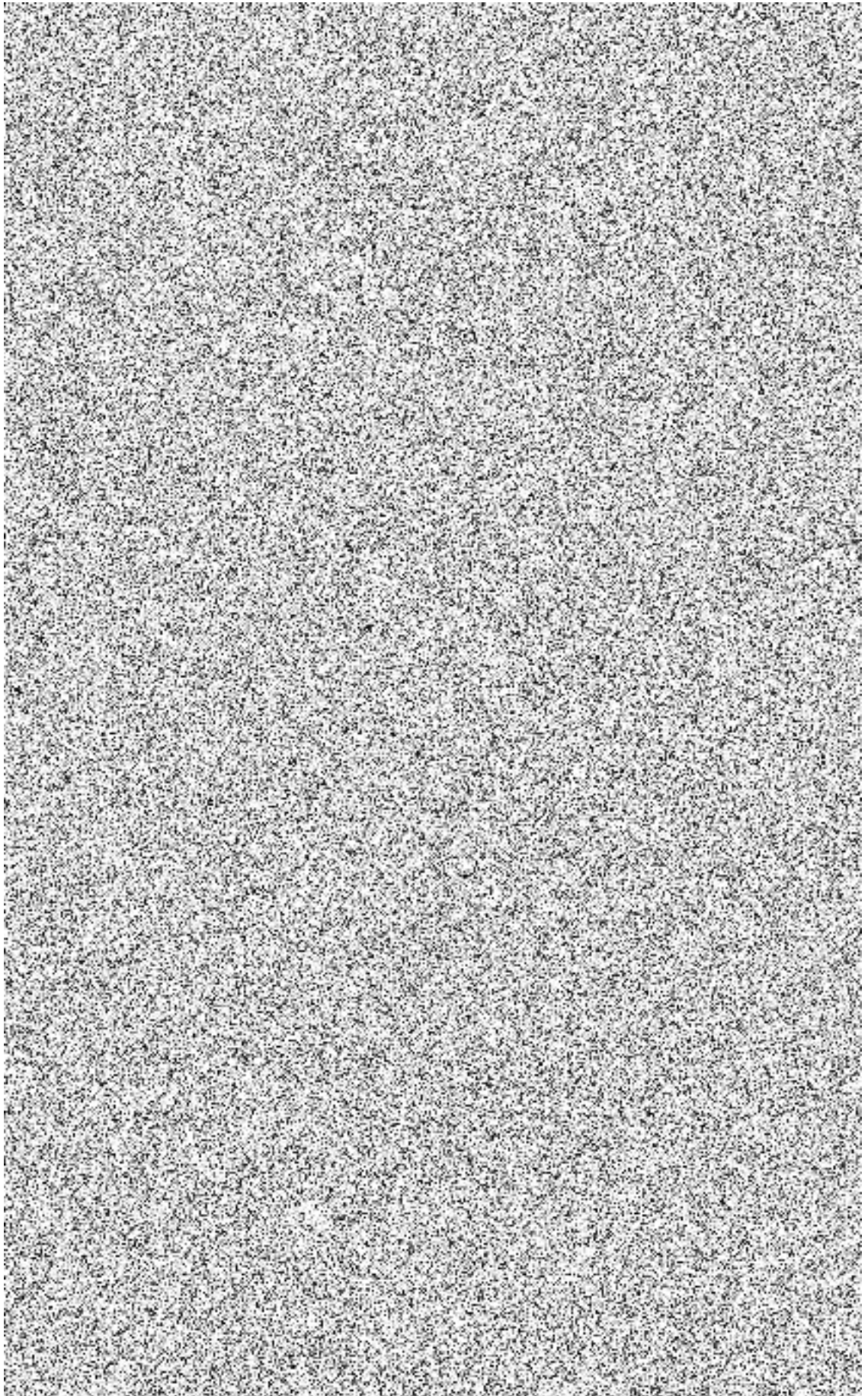
I. se uznává vinnou ze spáchání přestupku podle § 11 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 480/2004 Sb. v souvislosti se šířením obchodních sdělení ve smyslu § 2 písm. f) zákona č. 480/2004 Sb., neboť je šířitelem obchodních sdělení v postavení příkazce – zadavatele, v jehož prospěch byla zasílána obchodní sdělení, a to

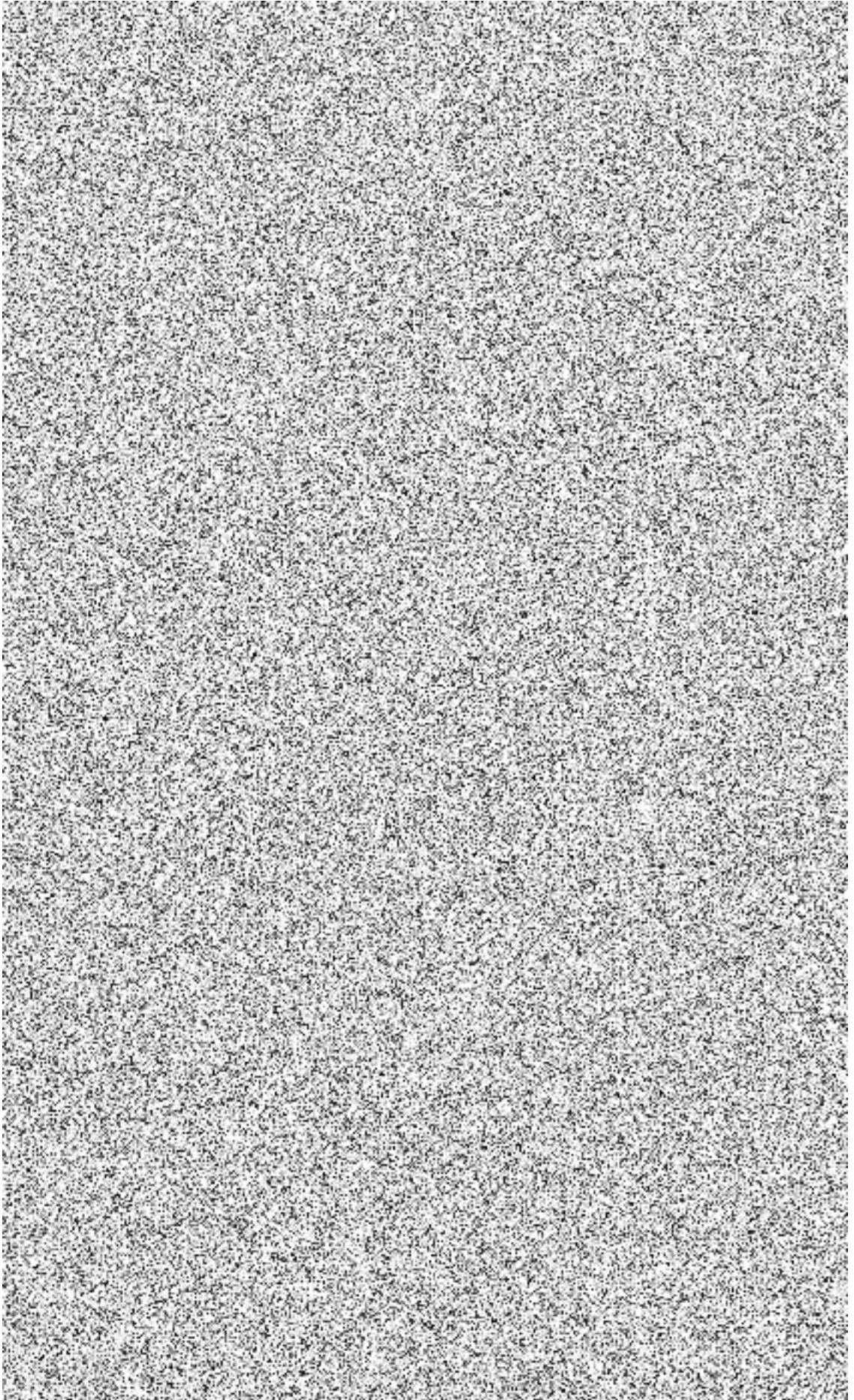

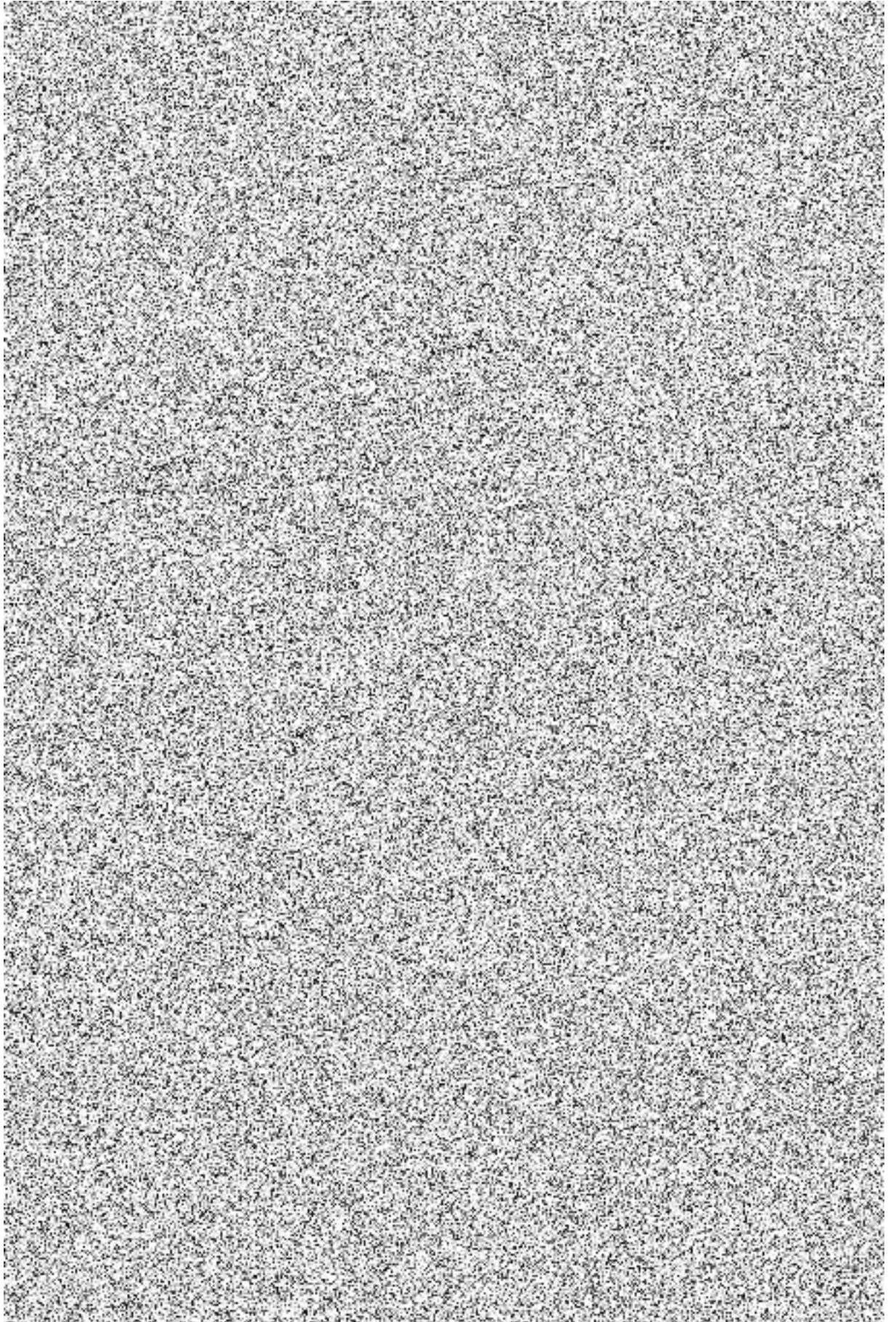

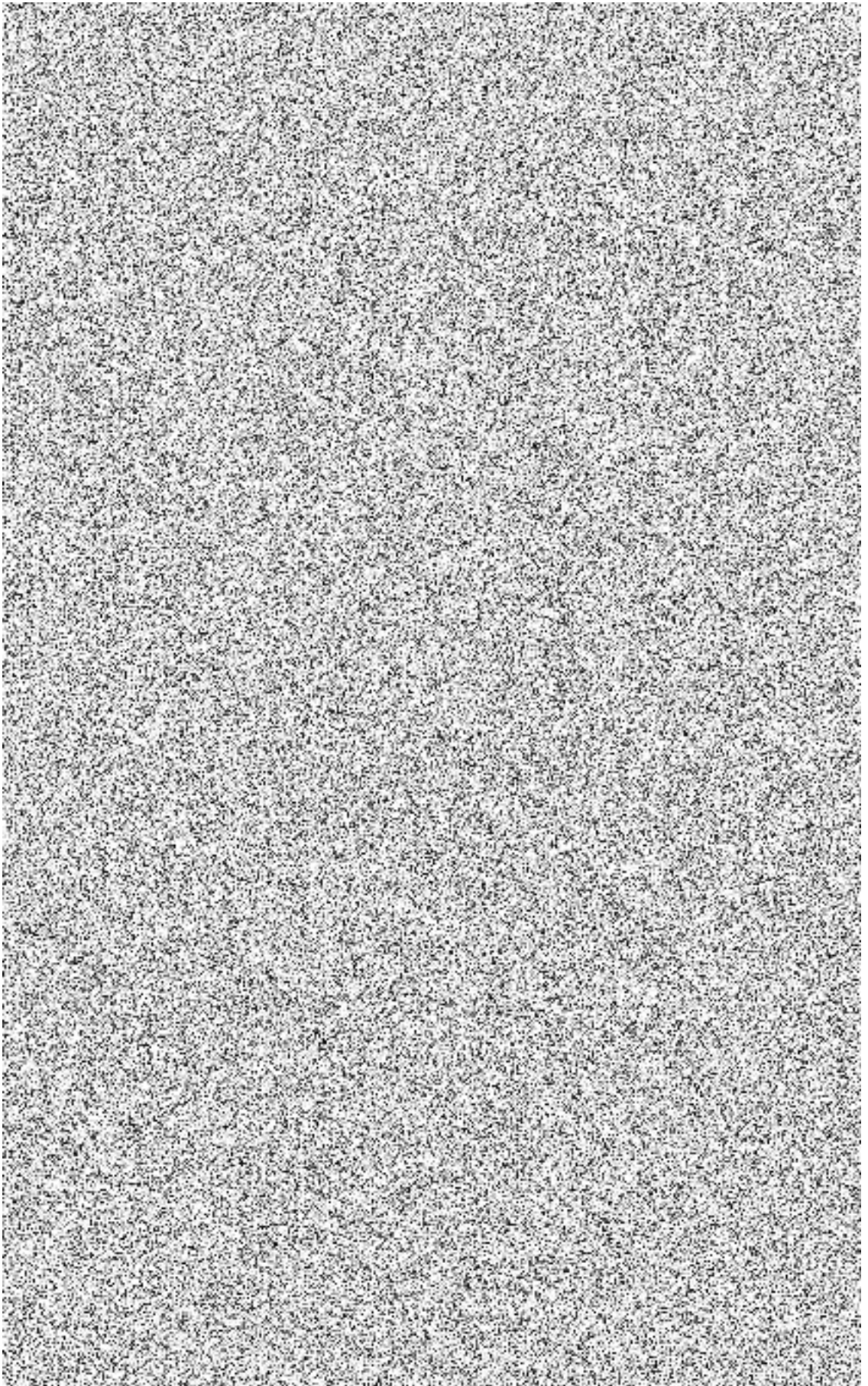

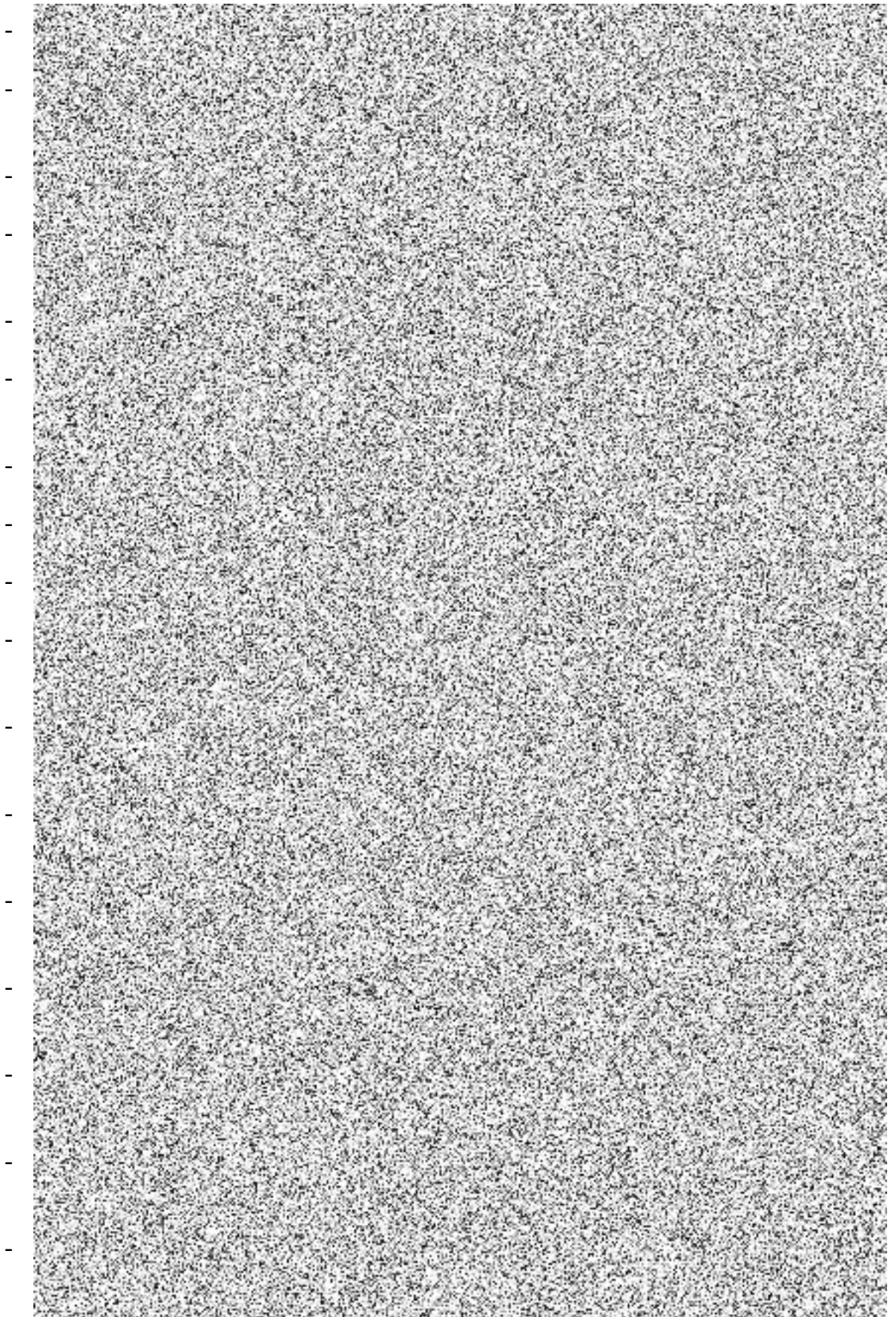

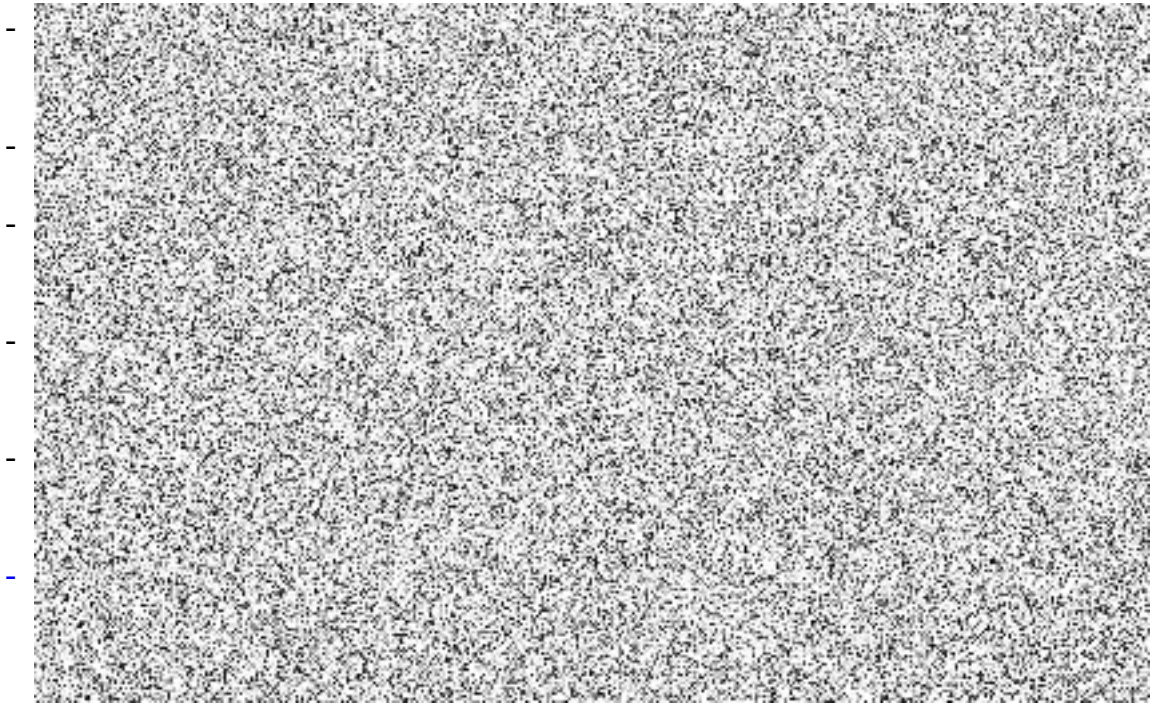

příčemž adresáti výše uvedených obchodních sdělení nedali souhlas s jejich zasíláním a nejsou ani zákazníci obviněné,

čímž měla porušit povinnost stanovenou v § 7 odst. 2 zákona č. 480/2004 Sb., tedy povinnost využít podrobnosti elektronického kontaktu za účelem šíření obchodních sdělení elektronickými prostředky pouze ve vztahu k uživatelům, kteří k tomu dali předchozí souhlas.

II. za což se jí podle § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb. a v souladu s § 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 480/2004 Sb. ukládá

pokuta ve výši 270.000 Kč
(slovy dvěsetšedesáttisíc korun českých)

III. a dále podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. povinnost nahradit **náklady řízení ve výši 1.000 Kč,**

obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 19-5825001/0710, variabilní symbol IČO obviněné, konstantní symbol 1148.

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání výše uvedených přestupků bylo zahájeno oznámením Úřadu pro ochranu osobních údajů, které bylo [redacted] doručeno dne 2. listopadu 2020, [redacted] doručeno dne 2. listopadu 2020 a [redacted] doručeno dne 2. listopadu 2020. Podkladem pro zahájení řízení byl protokol o kontrole čj. UOOU-05132/19-349 ze dne 27. srpna 2020 pořízený podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád) v rámci kontroly provedené u [redacted] ve dnech 10. března 2020 až 23. září 2020, včetně spisového materiálu shromážděného v rámci této kontroly, a to včetně podnětů zaslaných Úřadu pro ochranu osobních údajů. Námitky vůči výše uvedenému protokolu o kontrole nebyly obviněnou podány.

Důvodem pro zahájení kontroly byly podněty od stěžovatelů týkající se šíření nevyžádaných obchodních sdělení [redacted] které byly Úřadu pro ochranu osobních údajů doručeny v období od 28. listopadu 2019 do 19. března 2020. Celkový počet podaných stížností byl 303, přičemž některým adresátům byla obchodní sdělení zasílána i vícekrát (viz níže). Obsahem jednotlivých obchodních sdělení byly nabídky zboží a služeb zaslané ve prospěch webových stránek [redacted] a [redacted].

Stěžovatelé ke svým stížnostem přiložili jednotlivé zaslané zprávy obsahující jak samotné obchodní sdělení (text), tak též hlavičky e-mailových zpráv, ze kterých je mimo jiné patrné, z jaké e-mailové adresy, IP adresy a na jaké e-mailové adresy a v jakém čase byla předmětná sdělení zasílána. V podaných stížnostech stěžovatelé shodně tvrdili, že šířiteli obchodních sdělení neposkytli svůj souhlas se zasíláním obchodních sdělení, a že nejsou jeho zákazníci.

Obecně je třeba k předmětu řízení konstatovat, že obchodním sdělením ve smyslu § 2 písm. f) zákona č. 480/2004 Sb. se rozumí všechny formy sdělení, včetně reklamy a vybízení k návštěvě internetových stránek, určeného k přímé či nepřímé podpoře zboží či služeb nebo image podniku osoby, která je podnikatelem nebo vykonává regulovanou činnost. Zprávy rozesílané prostřednictvím elektronické pošty, tak jak jsou specifikovány ve výroku A. I., resp. též B. I. a C.I. tohoto rozhodnutí, měly dle správního orgánu podle jejich obsahu bez nejmenších pochybností charakter obchodních sdělení, jelikož obsahovaly nabídky zboží a služeb různých internetových obchodů (např. nabídku elektronického a domácího zahradního zboží, hraček, případně nabídku šunky a mnoho dalších nabídek), a to včetně přímých odkazů na tyto internetové obchody, na kterých byly nabízené výrobky a služby poskytovány. K tomuto správní orgán více odkazuje na kontrolní zjištění 1 a 3 protokolu o kontrole (čj. UOOU-05132/19-349).

Správní orgán se při určování šířitele, jakožto faktického rozesílatele předmětných obchodních sdělení uvedených ve výroku A. I. (resp. též B. I. a C.I.) opíral především o analýzu hlaviček jednotlivých e-mailových zpráv obsahujících obchodní sdělení a o texty obchodních sdělení.

Předmětná obchodní sdělení byla odesílána v období od 28. listopadu 2019 do 13. března 2020.

Správní orgán vycházel z kontrolního zjištění 2 protokolu o kontrole čj. UOOU-05132/19-349, ze kterého je patrné, že všechna obchodní sdělení, která byla odesílána, byla odesílána ze stejné nebo obdobně, tvořeného formátu e-mailové adresy. Doménová jména, ze kterých byla obchodní sdělení odesílána, byla tvořena vždy nějakým souslovím, které většinou evokovalo výhodný nákup vč. přidání čísel, např. [redacted], [redacted] apod. Tyto domény určené pro rozesílky nefungují jako webové stránky a byly zakládány dle [redacted] na doménách s koncovkou .eu. Na žádost o prověření odesílajících doménových jmen odpověděl [redacted], že uvedená doménová jména .eu jsou registrována prostřednictvím akreditovaných registrátorů, nikoli přímo [redacted], správcem domény nejvyšší třídy .eu, proto nemá k dispozici žádné další údaje jako je platební metoda nebo IP adresy, které se vztahují k držitelům. Uvedl však, že tato doménová jména byla zaregistrována prostřednictvím registrátora [redacted]. a sdělili, že byl též zahájen proces verifikace registračních údajů u těchto předmětných doménových jmen. [redacted]. správnímu orgánu sdělila, že předmětná doménová jména jsou registrována pod zákaznickým účtem [redacted] a na [redacted] s uvedenou e-mailovou adresou [redacted] la kontaktní osobou [redacted]. Z výše uvedeného je tedy patrné, že majitelem či držitelem těchto odesílajících domén byla v době rozeslání předmětných obchodních sdělení obviněná [redacted], či případně osoba [redacted], u které však byla v rámci kontrolního řízení zjištěna velice úzká souvislost a provázanost se [redacted]. a to zejména tím, že je jednatelem [redacted]. Též textová a grafická úprava jednotlivých obchodních sdělení byla obdobná. Obchodní sdělení byla odesílána ve prospěch několika e-shopů, resp. webových stránek (viz kontrolní zjištění 1 a 3 protokolu o kontrole čj. UOOU-05132/19-349), které byly či jsou určitým způsobem provázány. Obchodní sdělení byla dle zdrojových kódů ve velké míře odesílána i z obdobných rozsahů IP adres zahraničního poskytovatele [redacted], a i hostingové služby odesílajících domén byly ve většině případů na IP adresách patřícího do adresného rozsahu této zahraniční [redacted].

Správní orgán tak na základě výše uvedených zjištění konstatuje, že faktickým odesílatelem všech předmětných obchodních sdělení uvedených ve výroku A. I. (resp. též B. I. a C.I.) je obviněná [redacted].

K výroku A. I. tohoto rozhodnutí správní orgán uvádí, že obviněná [redacted] je povinna při šíření obchodních sdělení elektronickými prostředky dodržovat povinnosti stanovené v § 7 zákona č. 480/2004 Sb. Podle § 7 odst. 2 zákona č. 480/2004 Sb. lze podrobnosti elektronického kontaktu využít za účelem šíření obchodních sdělení elektronickými prostředky pouze ve vztahu k uživatelům, kteří k tomu dali předchozí souhlas. Výjimku z tohoto ustanovení pak představuje § 7 odst. 3 zákona č. 480/2004 Sb., dle kterého fyzická nebo právnická osoba, jenž získá od svého zákazníka podrobnosti jeho elektronického kontaktu pro elektronickou poštu v souvislosti s prodejem výrobku nebo služby podle požadavků ochrany osobních údajů, může využít tyto podrobnosti elektronického kontaktu pro potřeby šíření obchodních sdělení týkajících se jejích vlastních obdobných výrobků nebo

služeb za předpokladu, že zákazník má jasnou a zřetelnou možnost jednoduchým způsobem, zdarma nebo na účet této fyzické nebo právnické osoby odmítnout souhlas s takovýmto využitím svého elektronického kontaktu i při zasílání každé jednotlivé zprávy, pokud původně toto využití neodmítl.

Souhlasem se rozumí svobodný, konkrétní, informovaný a jednoznačný projev vůle, který učiní adresát vůči odesílateli, aby mu umožnil využívat podrobnosti svého elektronického kontaktu k šíření obchodních sdělení. Ze souhlasu musí být patrné, kdo jej poskytuje, komu a pro jaký účel je dáván. Souhlas musí být dán předem (před odesláním obchodního sdělení) a musí být prokazatelný. Osoba, která uděluje souhlas, má mít možnost bez jakékoliv újmy jej neodělit. V případě obchodních sdělení není třeba dokládat na jakou dobu je souhlas udělen, neboť musí být dána možnost tento souhlas odmítnout v každém zaslaném sdělení. Zákon č. 480/2004 Sb. pro souhlas se šířením obchodních sdělení nestanoví povinnou formu, například písemnou. V případě konfliktní situace, kdy adresát obchodního sdělení tvrdí, že mu bylo odesílatelem zasláno obchodní sdělení bez jeho souhlasu, je však důkazní břemeno na straně odesílatele. V tomto případě je odesílatel povinen prokázat, že adresát souhlasil se zasláním obchodního sdělení, a že souhlas splňoval všechny výše uvedené náležitosti. Z toho vyplývá, že souhlas adresáta musí prokázat odesílatel obchodního sdělení. Souhlas se zasíláním obchodních sdělení je třeba získat předem (pokud nejde o stávajícího zákazníka) a musí být vztažen ke konkrétnímu odesílateli. Pro úplnost správní orgán dodává, že souhlas se zasíláním obchodních sdělení nemůže být dán generálně, tj. neurčitěmu okruhu subjektů (šířitelů obchodních sdělení) k neurčitým nabídkám. Dále je třeba uvést, že dle čl. 2 písm. f) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (Směrnice o soukromí a elektronických komunikacích) a čl. 94 odst. 2 nařízení (EU) 2016/679 musí souhlas se zasíláním obchodních sdělení splňovat parametry souhlasu subjektu údajů dle nařízení (EU) 2016/679. Podmínky pro získání platného souhlasu dle nařízení (EU) 2016/679 jsou tak použitelné i v situacích spadajících do oblasti působnosti směrnice 2002/58/ES, resp. zákona č. 480/2004 Sb.

Obviněná [redacted] byla k doložení právních titulů pro zasílání obchodních sdělení na předmětné e-mailové adresy opakovaně vyzývána, a to jak v rámci kontrolního řízení, tak též v rámci oznámení o zahájení tohoto řízení, které bylo obviněné [redacted] doručeno 2. listopadu 2020, tak též v následné výzvě doručené [redacted] dne 29. listopadu 2020. Na žádnou z těchto výzev však obviněná [redacted] nereagovala.

Současně je nepochybné, že obviněná [redacted] tato sdělení rozesílala opakovaně. K pojmu opakovanost správní orgán dodává, že opakovanost šíření obchodních sdělení je posuzována jako objektivní kritérium ve vztahu k jednání odpovědné osoby. Opakovanost šíření nevyžádaných obchodních sdělení tak spočívá v opakování dané činnosti, tedy v tom, kdy šířitel rozešle obchodní sdělení více než jednou. Opakovanost ve smyslu zákona nespočívá ve vícenásobném zaslání obchodního sdělení témuž adresátovi. Z hlediska subjektivního (tzv. adresná opakovanost) zvyšuje tato opakovanost závažnost přestupku v situaci, kdy jsou obchodní sdělení zasílána témuž subjektu. K tomu správní orgán konstatuje, že adresná opakovanost byla prokázána v případech uživatelů těchto e-mailových adres s tím, že v závorce je vždy uveden počet doručených obchodních sdělení:

(2x), (2x), (8x),
(173x), (3x), (11x),
(2x), (2x), (2x),
(2x), (2x).

Vzhledem ke všemu shora uvedenému má správní orgán za prokázané, že obviněná svým jednáním porušila ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 480/2004 Sb., tedy využila podrobností elektronického kontaktu za účelem šíření obchodních sdělení elektronickými prostředky, aniž by k tomu uživatelé elektronických adres dali předchozí souhlas, čímž se dopustila přestupku dle § 11 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 480/2004 Sb.

Podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb. je přestupkem škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.

Podle § 37 zákona č. 250/2016 Sb. se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlídnou zejména k povaze a závažnosti přestupku, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem a k povaze činnosti obviněné. K otázce povahy a závažnosti přestupku správní orgán vyhodnotil, že obviněná svým protiprávním jednáním zasáhla do právem chráněného zájmu (soukromí v elektronické komunikaci - § 38 písm. a) cit. zákona) příslušných adresátů. Závažnost jednání obviněné zvyšuje především vysoký počet zaslaných obchodních sdělení (konkrétně 303). Dále správní orgán přihlédl ke skutečnosti, že do soukromí adresátů bylo zasaženo hrubým způsobem ve smyslu § 38 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb. tím, že obchodní sdělení na výše uvedené e-mailové adresy byla zaslána vícekrát (tzv. adresná opakovanost). Jako ke skutečnosti, která zvyšuje závažnost jednání přihlédl správní orgán též k tomu, že obviněná zasílala obchodní sdělení ve prospěch více internetových obchodů a v důsledku svého porušení tak mohla poškodit dobré jméno provozovatelů internetových obchodů v jejichž prospěch předmětná obchodní sdělení zasílala. Polehčující či přitěžující okolnosti ve smyslu § 39 a § 40 zákona č. 250/2016 Sb. ve věci správní orgán neshledal.

S ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu České republiky 1 As 9/2008-133 a v souvislosti s vyjádřením obviněné v rámci odporu správní orgán v době vyhotovení tohoto rozhodnutí nenalezl na portálu www.justice.cz u obviněné žádné účetní záznamy, ze kterých by bylo možné při určení správní sankce a při současném dodržení závěrů NSS z rozhodnutí 1 As 9/2008-133, vycházet.

Při rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení správní orgán vycházel z § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., který správnímu orgánu ukládá uložit obviněnému, který byl uznán vinným, náklady řízení paušální částkou, a z § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, podle kterého paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1.000 Kč.

S ohledem na výše uvedené, bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku A. tohoto rozhodnutí.

K výroku B. I. tohoto rozhodnutí správní orgán uvádí, že v rámci kontrolního řízení bylo zjištěno, že do 27. ledna 2020 byla provozovatelem webových stránek

██████████ a ██████████, v jejichž prospěch byla obchodní sdělení ██████████ také zasílána, a která jsou konkrétně uvedena v rámci výroku B. I., obviněná ██████████

██████████ Správní orgán z kontextu příslušných ustanovení zákona č. 480/2004 Sb., které se vztahují k zasílání obchodních sdělení, uvádí, že veřejnoprávní odpovědnost za přešůpek dle § 11 odst. 1 zákona č. 480/2004 Sb. je formulována jako objektivní odpovědnost, tedy odpovědnost za právní stav, kdy ve vztahu k právníce osobě není třeba zkoumat zavinění vzniklého protiprávního stavu. Právě z tohoto důvodu a z důvodu naplnění vůle zákonodárce, tj. chránit soukromí v co nejširší možné míře, je třeba za šířitele obchodních sdělení považovat také osoby, v jejichž prospěch jsou obchodní sdělení šířena. Odpovědným subjektem za rozesílání obchodních sdělení uvedených ve výroku B. I. je tak kromě faktického odesílatele, ██████████, také obviněná ██████████, a to právě ve vztahu k obchodním sdělením, která byla odesílána ve prospěch internetových obchodů, které do 27. ledna 2020 na výše uvedených internetových stránkách provozovala. V této věci správní orgán odkazuje také na rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 14 A 242/2018–29.

Správní orgán k tomu dále uvádí, že je třeba, aby si šířitelé obchodních sdělení, ať už jde o zadavatele (tedy toho v čí prospěch jsou obchodní sdělení rozesílána) či faktické rozesílatele, vždy dostatečně prověřili, zda adresáti obchodních sdělení udělili souhlas pro takové zasílání, resp. v obecnosti, zda rozesílka probíhá zákonným způsobem. Obviněná ██████████ se tak přenesením rozesílky obchodních sdělení (či její iniciací) na ██████████ nezbavuje své odpovědnosti, naopak musí být i přesto schopna doložit souhlasy adresátů obchodních sdělení, nebo musí být schopna zajistit tyto souhlasy prostřednictvím rozesílací společnosti. Nelze spoléhat pouze na případné ujištění rozesílací společnosti, že patřičnými souhlasy disponuje. Z povahy souhlasu se zasíláním obchodních sdělení, jak je výše uvedeno, je patrné, že osoba udělující souhlas musí vědět, k čemu souhlas dává (pro jaký účel, k jakému zasílání obchodních sdělení), jakému subjektu nebo ve prospěch jakého subjektu jí budou obchodní sdělení zasílána, tento souhlas musí být také prokazatelný.

Na okraj lze dodat, že náhradu škody za tento veřejnoprávní delikt lze regreseu požadovat po tom, komu bylo odeslání obchodních sdělení zadáno, případně po odesílateli předmětných obchodních sdělení. Tato skutečnost však zadavatele (toho v čí prospěch jsou obchodní sdělení rozesílána) veřejnoprávní odpovědnosti za spáchaný přešůpek nezbavuje.

Obviněná ██████████ s.r.o. byla jak v rámci kontrolního řízení, tak v rámci oznámení o zahájení tohoto řízení, které jí bylo doručeno dne 2. listopadu 2020, a též v následné výzvě, která jí byla doručena dne 29. listopadu 2020 opakovaně vyzývána k doložení právních titulů (tedy souhlasu se zasíláním obchodních sdělení či zákaznického vztahu) pro obchodní sdělení, která byla v její prospěch zasílána, a které jsou uvedeny ve výroku B. I. Na žádnou z těchto výzev však obviněná ██████████ s.r.o. nereagovala. Správní orgán dále uvádí, že tato obviněná ██████████ nepředložila správnímu orgánu po celou dobu kontroly, i tohoto řízení žádné kroky, kterými by se snažila od zasílání předmětných obchodních sdělení jakýmkoli způsobem distancovat či prokázat, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přešůpku zabránila.

Vzhledem ke všemu shora uvedenému má správní orgán za prokázané, že obviněná [REDAKCE] s.r.o. svým jednáním porušila ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 480/2004 Sb., tedy využila podrobností elektronického kontaktu za účelem šíření obchodních sdělení elektronickými prostředky, aniž by k tomu uživatelé elektronických adres dali předchozí souhlas, čímž se dopustila přestupku dle § 11 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 480/2004 Sb.

Podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb. je přestupkem škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.

Podle § 37 zákona č. 250/2016 Sb. se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlídnou zejména k povaze a závažnosti přestupku, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem a k povaze činnosti obviněné. K otázce povahy a závažnosti přestupku správní orgán vyhodnotil, že obviněná [REDAKCE] s.r.o. protiprávním jednáním zasáhla do právem chráněného zájmu (soukromí v elektronické komunikaci - § 38 písm. a) cit. zákona) příslušných adresátů, přičemž závažnost jednání obviněné zvyšuje především vysoký počet zaslaných obchodních sdělení (konkrétně 120). Dále však správní orgán přihlédl jako k polehčující okolnosti k tomu, že obviněná [REDAKCE] nebyla faktickým odesílatelem předmětných obchodních sdělení a nesprávným postupem odesílatele tak i ona mohla utrpět škodu na své dobré pověsti a jméne.

S ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu České republiky 1 As 9/2008-133 a v souvislosti s vyjádřením obviněné v rámci odporu správní orgán v době vyhotovení tohoto rozhodnutí nenalezl na portálu www.justice.cz u obviněné žádné účetní záznamy, ze kterých by bylo možné při určení správní sankce a při současném dodržení závěrů NSS z rozhodnutí 1 As 9/2008-133, vycházet.

Při rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení správní orgán vycházel z § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., který správnímu orgánu ukládá uložit obviněnému, který byl uznán vinným, náklady řízení paušální částkou, a z § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, podle kterého paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1.000 Kč.

S ohledem na výše uvedené, bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku B. tohoto rozhodnutí.

K výroku C. I. tohoto rozhodnutí správní orgán uvádí, že v rámci kontrolního řízení bylo zjištěno, že od 27. ledna 2020 byla provozovatelem webových stránek [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], v jejichž prospěch byla obchodní sdělení [REDAKCE] také zasílána, a která jsou konkrétně uvedena v rámci výroku C. I., obviněná [REDAKCE]. Správní orgán z kontextu příslušných ustanovení zákona č. 480/2004 Sb., které se vztahují k zasílání obchodních sdělení, uvádí, že veřejnoprávní odpovědnost za přestupek dle § 11 odst. 1 zákona č. 480/2004 Sb. je formulována jako objektivní odpovědnost, tedy odpovědnost za právní stav, kdy ve vztahu k právnické osobě není třeba zkoumat zavinění vzniklého protiprávního stavu. Právě z tohoto

důvodu a z důvodu naplnění vůle zákonodárce, tj. chránit soukromí v co nejširší možné míře, je třeba za šířitele obchodních sdělení považovat také osoby, v jejichž prospěch jsou obchodní sdělení šířena. Odpovědným subjektem za rozesílání obchodních sdělení uvedených ve výroku C. I. je tak kromě faktického odesílatele, [REDAKCE], také obviněná [REDAKCE], a to právě ve vztahu k obchodním sdělením, která byla odesílána ve prospěch internetových obchodů, které od 27. ledna 2020 na výše uvedených internetových stránkách provozovala. V této věci správní orgán odkazuje také na rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 14 A 242/2018–29.

Správní orgán k tomu dále uvádí, že je třeba, aby si šířitelé obchodních sdělení, ať už jde o zadavatele (tedy toho v čí prospěch jsou obchodní sdělení rozesílána) či faktické rozesílatele, vždy dostatečně prověřili, zda adresáti obchodních sdělení udělili souhlas pro takové zasílání, resp. v obecnosti, zda rozesílka probíhá zákonným způsobem. Obviněná [REDAKCE] se tak přenesením rozesílky obchodních sdělení (či její iniciací) na [REDAKCE] nezbavuje své odpovědnosti, naopak musí být i přesto schopna doložit souhlasy adresátů obchodních sdělení, nebo musí být schopna zajistit tyto souhlasy prostřednictvím rozesílací společnosti. Nelze spoléhat pouze na případné ujištění rozesílací společnosti, že patřičnými souhlasy disponuje. Z povahy souhlasu se zasíláním obchodních sdělení, jak je výše uvedeno, je patrné, že osoba udělující souhlas musí vědět, k čemu souhlas dává (pro jaký účel, k jakému zasílání obchodních sdělení), jakému subjektu nebo ve prospěch jakého subjektu jí budou obchodní sdělení zasílána, tento souhlas musí být také prokazatelný.

Na okraj lze dodat, že náhradu škody za tento veřejnoprávní delikt lze regrese požadovat po tom, komu bylo odeslání obchodních sdělení zadáno, případně po odesílateli předmětných obchodních sdělení. Tato skutečnost však zadavatele (toho v čí prospěch jsou obchodní sdělení rozesílána) veřejnoprávní odpovědnosti za spáchaný přestupek nezbavuje.

Obviněná [REDAKCE] byla jak v rámci kontrolního řízení, tak v rámci oznámení o zahájení tohoto řízení, které jí bylo doručeno dne 2. listopadu 2020, a též v následné výzvě, která jí byla doručena dne 29. listopadu 2020 opakovaně vyzývána k doložení právních titulů (tedy souhlasu se zasíláním obchodních sdělení či zákaznického vztahu) pro obchodní sdělení, která byla v její prospěch zasílána, a které jsou uvedeny ve výroku C. I. Na žádnou z těchto výzev však obviněná [REDAKCE] nereagovala. Správní orgán dále uvádí, že tato obviněná [REDAKCE] nepředložila správnímu orgánu po celou dobu kontroly, i tohoto řízení žádné kroky, kterými by se snažila od zasílání předmětných obchodních sdělení jakýmkoli způsobem distancovat či prokázat, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.

Vzhledem ke všemu shora uvedenému má správní orgán za prokázané, že obviněná [REDAKCE] svým jednáním porušila ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 480/2004 Sb., tedy využila podrobností elektronického kontaktu za účelem šíření obchodních sdělení elektronickými prostředky, aniž by k tomu uživatelé elektronických adres dali předchozí souhlas, čímž se dopustila přestupku dle § 11 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 480/2004 Sb.

Podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb. je přestupkem škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.

Podle § 37 zákona č. 250/2016 Sb. se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména k povaze a závažnosti přestupku, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem a k povaze činnosti obviněné. K otázce povahy a závažnosti přestupku správní orgán vyhodnotil, že obviněná [REDAKCE] protiprávním jednáním zasáhla do právem chráněného zájmu (soukromí v elektronické komunikaci - § 38 písm. a) cit. zákona) příslušných adresátů, přičemž závažnost jednání obviněné zvyšuje především vysoký počet zaslaných obchodních sdělení (konkrétně 271). Dále však správní orgán přihlédl jako k polehčující okolnosti k tomu, že obviněná [REDAKCE] nebyla faktickým odesílatelem předmětných obchodních sdělení a nesprávným postupem odesílatele tak i ona mohla utrpět škodu na své dobré pověsti a jmění.

S ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu České republiky 1 As 9/2008-133 a v souvislosti s vyjádřením obviněné v rámci odporu správní orgán v době vyhotovení tohoto rozhodnutí nenalezl na portálu www.justice.cz u obviněné žádné účetní záznamy, ze kterých by bylo možné při určení správní sankce a při současném dodržení závěrů NSS z rozhodnutí 1 As 9/2008-133, vycházet.

Při rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení správní orgán vycházel z § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., který správnímu orgánu ukládá uložit obviněné, která byla uznána vinnou, náklady řízení paušální částkou, a z § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, podle kterého paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1.000 Kč.

S ohledem na výše uvedené, bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku C. tohoto rozhodnutí.

Poučení: V souladu s § 152 odst. 1 správního řádu lze u Úřadu pro ochranu osobních údajů proti tomuto rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí rozklad předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Rozhodnutí je doručeno dnem převzetí stejnopisu, nejpozději ale desátým dnem od jeho uložení na poště. V případě doručování do datové schránky je dnem doručení okamžik přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, nejpozději ale desátý den ode dne dodání rozhodnutí do datové schránky.

Praha 17. prosince 2020

otisk
úředního
razítka

Mgr. Martina Šnajderová DiS.
vedoucí oddělení obchodních sdělení
(elektronicky podepsáno)